รายงานโครงการวิจัยฉบับสมบูรณ์

เรื่อง

การออกแบบและสร้างเครื่องหั่นย่อยฟางอัดฟ่อนสำหรับการทำอาหารผสม

DESIGN AND FABRICATION OF STRAW CHOPPERS FOR TOTAL MIXED RATION

โดย

รศ.ดร.วินัย กล้าจริง

รศ.เกรียงศักดิ์ สุวรรณโพธิ์ศรี

นายสำเริง คำทอง

ภาควิชาวิศวกรรมเกษตร คณะวิศวกรรมศาสตร์

สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง

เสนอต่อ

สำนักงานคณะกรรมการวิจัยแห่งชาติ

ได้รับทุนสนับสนุนการวิจัยจากสำนักงานคณะกรรมการวิจัยแห่งชาติ

ประจำปีงบประมาณ 2550

RCH
S
715
.F67
2 619 n

เลขหมู่.....
ค.1 84497
เลขทะเบียน.....
วัน,เดือน,ปี 13 ต.ค. 2551

b.11992617

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

บทคัดย่อ

การศึกษาออกแบบและสร้างเครื่องหั่นย่อยฟางอัดฟ่อนสำหรับทำอาหารผสม ประกอบด้วยส่วนที่สำคัญ 3 ส่วน คือ ส่วนของถังบรรจุฟ่อนฟาง ส่วนของชุดใบมีด และ ส่วนของใบพัด โดยมีหลักการทำงานของเครื่อง คือ เมื่อใส่ฟางฟ่อนลงไปในถังบรรจุ เครื่องหั่นย่อยจะทำการหั่นฟางให้ได้ขนาด 3-5 เซนติเมตร จากนั้นฟางที่ถูกหั่นตกลงสู่ตะแกรงกำหนดขนาด และผ่านลงไปยังใบพัดที่มีลมเป่าให้ฟางที่หั่นแล้วออกมาทางปล่องกลมด้านล่าง โดยเครื่องหั่นย่อยฟางอัดฟ่อนนั้นจะใช้เครื่องต้นกำลังเป็นเครื่องยนต์เบนซินขนาด 6 แรงม้า สำหรับส่งกำลังให้กับเพลาชุดใบมีด ที่มีระยะห่าง 3-5 ซม. จากการทดสอบหาประสิทธิภาพโดยการให้เพลาชุดใบมีดหมุนด้วยความเร็วรอบที่ต่างกัน 3 ค่า คือ 650 , 700 และ 750 รอบ/นาที ตามลำดับ

จากผลการทดสอบพบว่า ประสิทธิภาพการทำงานของเครื่องหั่นย่อยฟางอัดฟ่อน จะมีประสิทธิภาพในการหั่นดีที่สุดที่ความเร็วรอบชุดใบมีดที่ 750 รอบ/นาที โดยมีผลของการหั่นย่อยคิดประสิทธิภาพเป็นเปอร์เซ็นต์ได้ประมาณ 89.31% และประสิทธิภาพที่ต่ำที่สุด จะอยู่ที่ความเร็วรอบชุดใบมีดที่ 650 รอบ/นาที โดยคิดเป็นประสิทธิภาพเปอร์เซ็นต์ได้ประมาณ 57.28%

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ABSTRACT

This study was to design, fabricate and evaluate the performance of a straw shopper. The straw chopper was consisted of 3 majors parts; 1) a straw container, 2 a cutter set and 3) a fans for blowing the straws.

The first step in operating the straw chopper is to fill the tank with rice straw. When the tank is filled with straw, the cutter set is rotates and cuts the straw into different small sizes. The straw is then passed through the sieve to obtain the desired straw size which ranged from 3-5 cm. The straw chopper is powered by a 6 HP benzene engine.

Three operating speeds are used to determine the correct speed of the shaft of the cutting set. These are 650, 700 and 750 rpm. Result of the test revealed that the 750 rpm proude the best efficiency for the straw chopper 89.31%. The 650 rpm give the lowest efficiency was of 57.28%.

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

กิตติกรรมประกาศ

คณะผู้วิจัยขอขอบคุณ ภาควิชาวิศวกรรมเกษตร คณะวิศวกรรมศาสตร์ และคณะเทคโนโลยีการเกษตร สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง ที่ให้ความอนุเคราะห์สถานที่และเครื่องมือต่างๆ ที่ใช้สำหรับการทดสอบเครื่อง และสำนักงานคณะกรรมการวิจัยแห่งชาติ ที่กรุณาสนับสนุนทุนในการทำวิจัย

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

สารบัญ

	หน้าที่
บทคัดย่อภาษาไทย	ก
บทคัดย่อภาษาอังกฤษ	ข
กิตติกรรมประกาศ	ค
สารบัญ	ง
สารบัญตาราง	ช
สารบัญภาพ	ซ
บทที่ 1 บทนำ	1
1.1 ที่มาและความสำคัญ	1
1.2 วัตถุประสงค์	2
1.3 ขอบเขตการศึกษา	2
1.4 ผลที่คาดว่าจะได้รับ	2
บทที่ 2 ทฤษฎีและหลักการ	4
2.1 อาหาร “TMR” กับการเลี้ยงโคนม-โคเนื้อ	4
2.1.1 บทบาทของอาหาร TMR	4
2.1.2 ลักษณะของอาหาร TMR	5
2.1.3 วัตถุดิบที่ใช้ผสมในอาหาร TMR	6
2.1.4 ประโยชน์ของอาหาร TMR	6
2.1.5 ส่วนประกอบทางโภชนะของ TMR	6
2.1.6 ข้อควรระวังในการใช้ TMR	8
2.2 อาหารข้น (Concentrates)	8
2.2.1 วัตถุดิบอาหารสัตว์ประเภทพลังงาน	8
2.2.2 วัตถุดิบอาหารสัตว์ประเภทโปรตีน	10
2.3 อาหารหยาบ (Roughages)	13
2.3.1 พันธุ์พืชอาหารสัตว์ที่ปลูกในเมืองไทย	14
2.4 คุณสมบัติทั่วไปของฟางข้าว	20
2.4.1 คุณสมบัติทั่วไป	20
2.4.2 ข้อจำกัดและข้อแนะนำการใช้	20

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

สารบัญ (ต่อ)

	หน้าที่
2.4.3 การทำฟางปรุงแต่ง	20
2.5 คุณสมบัติทางกายภาพของฟางข้าว	24
2.5.1 ลักษณะทั่วไปของฟ่อนฟางข้าว	24
2.5.2 มุมเสียดทานของฟ่อนฟางข้าวบนผิวโลหะเรียบ	24
2.5.3 ความชื้นของฟางข้าว	25
2.6 การศึกษาเครื่องหั่นวัสดุเกษตรในประเทศ	26
2.6.1 แบบพูเล่ย์ติดใบมีด	26
2.6.2 แบบดุมใบพัดติดใบมีด	27
2.6.3 แบบชุดใบมีดทรงกระบอก	28
2.6.4 แบบใบมีดไขว้	29
2.7 การศึกษาเครื่องหั่นฟางในต่างประเทศ	30
2.8 ทฤษฎีที่เกี่ยวข้องกับการออกแบบเครื่อง	31
2.8.1 อัตราทด (Velocity ratio)	31
2.8.2 การคำนวณสมรรถนะการทำงานของเครื่องสับ	31
2.8.3 การคำนวณเปอร์เซ็นต์การเก็บฟางไม่หมด	31
บทที่ 3 การออกแบบและการสร้าง	32
3.1 ถังบรรจุฟ่อนฟาง	32
3.2 ตะแกรงป้องกันการกระแทก	33
3.3 ตะแกรงกำหนดขนาดเส้นฟาง	34
3.4 ชุดใบมีด	35
3.5 ชุดหน้าแปลนใบมีด	36
3.6 ชุดส่งกำลังและใบพัด	37
3.7 โครงเหล็ก	38
3.8 การคำนวณการออกแบบ	43
บทที่ 4 การทดลองและผลการทดลอง	44
4.1 การทดลอง	44
4.1.1 จุดประสงค์การทดลอง	44

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

สารบัญ (ต่อ)

	หน้าที่
4.1.2 วิธีการทดลอง	44
4.2 ผลการทดลอง	46
บทที่ 5 สรุปและวิจารณ์ผลการทดลอง	55
5.1 สรุปผลการทดลอง	55
5.2 ข้อเสนอแนะและแนวทางการปรับปรุง	56
ภาคผนวก	57
เอกสารอ้างอิง	62

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

สารบัญตาราง

	หน้าที่
ตารางที่ 1 แสดงส่วนประกอบทางโภชนะของอาหาร TMR	7
ตารางที่ 2 แสดงส่วนผสม TMR สำหรับโค 1 ตัว	7
ตารางที่ 3 แสดงส่วนประกอบโภชนะของอาหารข้น	11
ตารางที่ 4 แสดงส่วนประกอบโภชนะของอาหารหยาบ	18
ตารางที่ 5 แสดงส่วนประกอบโภชนะทางเคมีของฟางชนิดต่างๆ	24
ตารางที่ 6 บันทึกผลการทดสอบหาประสิทธิภาพของเครื่อง ที่รอบความเร็ว 650 รอบ/นาที	46
ตารางที่ 7 บันทึกผลการทดสอบหาประสิทธิภาพของเครื่อง ที่รอบความเร็ว 700 รอบ/นาที	48
ตารางที่ 8 บันทึกผลการทดสอบหาประสิทธิภาพของเครื่อง ที่รอบความเร็ว 750 รอบ/นาที	49
ตารางที่ 9 ผลการวัดน้ำหนักของก้อนฟาง	58
ตารางที่ 10 มุมเสียดทานของฟ่อนฟางข้าวบนผิวโลหะเรียบ	59
ตารางที่ 11 ความชื้นของฟางข้าว	59
ตารางที่ 12 สมรรถนะในการส่งกำลังของสายพาน kw/25 mm สำหรับส่วนโค้งสัมผัส 180^0	60
ตารางที่ 13 แสดงการดึงแยกฟางข้าว	61

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

สารบัญภาพ

	หน้าที่
ภาพที่ 2.1 อาหารผสมสำเร็จรูป	4
ภาพที่ 2.2 อาหารโคนม-โคเนื้อ	5
ภาพที่ 2.3 ฟ่อนฟางทั่วไปของเกษตรกร	25
ภาพที่ 2.4 มิติด้านบนของฟ่อนฟาง	25
ภาพที่ 2.5 มิติด้านข้างของฟ่อนฟาง	25
ภาพที่ 2.6 เครื่องหั่นแบบพูเล่ย์ติดใบมีด	27
ภาพที่ 2.7 และ 2.8 เครื่องหั่นแบบดุมใบพัดติดใบมีด	28
ภาพที่ 2.9 เครื่องหั่นแบบใบมีดทรงกระบอก	29
ภาพที่ 2.10 เครื่องหั่นแบบใบมีดไขว้	30
ภาพที่ 2.11 เครื่องหั่นฟางสำหรับใช้ปูพื้นคอก	30
ภาพที่ 3.1 ถังบรรจุฟ่อนฟาง	32
ภาพที่ 3.2 แสดงแบบถังบรรจุฟ่อนฟาง	33
ภาพที่ 3.3 ตะแกรงป้องกันการกระแทก	33
ภาพที่ 3.4 แสดงแบบตะแกรงป้องกันการกระแทก	34
ภาพที่ 3.5 ตะแกรงกำหนดขนาดเส้นฟาง	34
ภาพที่ 3.6 แสดงแบบตะแกรงกำหนดขนาดเส้นฟาง	35
ภาพที่ 3.7 ชุดใบมีด	35
ภาพที่ 3.8 แสดงแบบชุดใบมีด	36
ภาพที่ 3.9 ชุดหน้าแปลนใบมีด	36
ภาพที่ 3.10 แสดงแบบชุดหน้าแปลนใบมีด	37
ภาพที่ 3.11 ชุดส่งกำลังเครื่องยนต์เบนซินขนาด 6 แรงม้า	37
ภาพที่ 3.12 ชุดส่งกำลังเฟืองดอกจอก	38
ภาพที่ 3.13 ชุดส่งกำลังสายพาน	38
ภาพที่ 3.14 ใบพัด	38
ภาพที่ 3.15 แสดงแบบโครงเหล็กสำหรับติดตั้ง	39
ภาพที่ 3.16 ภาพด้านบนชุดตัดของเครื่องหั่นย่อยฟางอัดฟ่อน	39
ภาพที่ 3.17 ภาพด้านข้างชุดตัดของเครื่องหั่นย่อยฟางอัดฟ่อน	40

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

สารบัญภาพ (ต่อ)

	หน้าที่
ภาพที่ 3.18 เครื่องหั่นย่อยฟางอัดฟ่อนด้าน Isometric	40
ภาพที่ 3.19 เครื่องหั่นย่อยฟางอัดฟ่อนด้านหน้า	41
ภาพที่ 3.20 เครื่องหั่นย่อยฟางอัดฟ่อนด้านข้าง	41
ภาพที่ 3.21 เครื่องหั่นย่อยฟางอัดฟ่อนด้านหลัง	42
ภาพที่ 4.1 ฟ่อนฟางที่นำมาใช้ทดลอง	44
ภาพที่ 4.2 แสดงการใช้เครื่องวัดความเร็วรอบ	45
ภาพที่ 4.3 แสดงการนำฟ่อนฟางใส่ลงในเครื่องหั่นย่อยฟางอัดฟ่อน	45
ภาพที่ 4.4 เปรียบเทียบกองฟางที่ตัดได้ขนาดกับฟางที่ไม่ได้ขนาด	46
ภาพที่ 4.5 กราฟแสดงขนาดน้ำหนักฟางในลักษณะต่างๆที่ผ่านการทดลอง ณ ความเร็วรอบใบมีด 650 rpm	50
ภาพที่ 4.6 ฟางที่ตัดออกมาจากเครื่องหั่นย่อย ที่ความเร็วรอบใบมีด 650 รอบ/นาที	50
ภาพที่ 4.7 กราฟแสดงปริมาณน้ำหนักฟางในลักษณะต่างๆที่ผ่านการทดลอง ณ ความเร็วรอบใบมีด 700 rpm	51
ภาพที่ 4.8 ฟางที่ตัดออกมาจากเครื่องหั่นย่อย ที่ความเร็วรอบใบมีด 700 รอบ/นาที	51
ภาพที่ 4.9 กราฟแสดงปริมาณน้ำหนักฟางในลักษณะต่างๆที่ผ่านการทดลอง ณ ความเร็วรอบใบมีด 750 rpm	52
ภาพที่ 4.10 และ 4.11 ฟางที่ตัดได้ขนาด 3-5 ซม. ที่ความเร็วรอบใบมีด 750 รอบ/นาที	52
ภาพที่ 4.12 ฟางที่ตัดไม่ได้ขนาด 3-5 ซม. ที่ความเร็วรอบใบมีด 750 รอบ/นาที	53
ภาพที่ 4.13 กราฟแสดงความสัมพันธ์ระหว่างเวลากับปริมาณน้ำหนักฟางที่ป้อน ณ ความเร็วรอบใบมีดต่างๆ	53
ภาพที่ 4.14 ฟางที่เหลือติดค้างอยู่ภายในถังบรรจุฟ่อนฟาง	54
ภาพที่ 4.15 ฟางที่เหลือติดค้างอยู่ภายในเพลาใบมีด	54
ภาพที่ 4.16 ฟางที่เหลือติดค้างอยู่ภายในตะแกรงกำหนดขนาดกับปล่องทางลมออก	54

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

บทที่ 1

บทนำ

1.1 ที่มาและความสำคัญของการศึกษาโครงงานนี้

การเลี้ยงสัตว์เคี้ยวเอื้องเช่นโคนม และโคเนื้อ ได้รับการส่งเสริมจริงจังจากภาครัฐและเอกชน ดังจะเห็นได้จากจำนวนโคนมในปัจจุบันมีมากกว่า 4 แสนตัว แต่ปริมาณน้ำนมดิบที่ผลิตยังไม่เพียงพอต่อความต้องการการบริโภค และโคเนื้อที่มีจำนวนโคเพิ่มเพียง 263,728 ตัว แต่โคที่ถูกฆ่ามีจำนวนถึง 430,902 ตัว โดยไม่ได้รวมโคที่ลักลอบฆ่าอีก (ปี 2544) ดังนั้นจากการขยายตัวของอุตสาหกรรมการเลี้ยงโค จึงต้องมีการเพิ่มจำนวนโคนมเพื่อให้เพียงพอต่อการผลิตน้ำนมดิบ และมีการเพิ่มจำนวนโคเนื้อให้มากขึ้น การเพิ่มจำนวนสัตว์เลี้ยงเหล่านี้ย่อมมีผลกระทบต่ออาหารที่จะใช้เลี้ยงอย่างมากมาย ส่งผลให้จำเป็นต้องเร่งปรับปรุงในด้านอาหารสำหรับสัตว์เคี้ยวเอื้อง

อาหารที่ใช้เลี้ยงสัตว์เคี้ยวเอื้องจำแนกได้ 2 ประเภทใหญ่ๆ ประเภทแรกได้แก่ อาหารข้น เป็นอาหารที่มีความเข้มข้นของสารอาหารสูง ประเภทที่สองได้แก่ อาหารหยาบ เป็นอาหารที่มีเยื่อใยสูง อาหารหยาบในเขตร้อนอย่างประเทศไทยนิยมใช้หญ้าหรือฟางแห้งมาทำ เพราะสิ่งเหลือใช้จากการผลิตข้าวเปลือก คือ ฟาง ซึ่งมีปริมาณมหาศาล และประเทศไทยสามารถผลิตข้าวได้ปีละประมาณ 20 ล้านตันข้าวเปลือก โดยข้าวพันธุ์พื้นเมืองต้นสูงนั้นจะมีน้ำหนักของข้าวเปลือกเพียงประมาณ 25 - 30 % ของมวลทั้งหมด กล่าวคือ จะมีข้าวเปลือก 20 ล้านตัน แต่จะมีฟางจากการผลิตข้าวปีละประมาณ 50 - 60 ล้านตัน บางส่วนถูกไถกลบเป็นปุ๋ยพืชสดบำรุงดิน บางส่วนซึ่งเป็นปริมาณมากที่สุดถูกเผาทิ้งสร้างมลภาวะแก่สภาพแวดล้อม มีเพียงปริมาณเล็กน้อยที่ถูกนำมาใช้เป็นประโยชน์ ดั้งนั้นจึงนิยมนำหญ้าหรือฟางแห้งมาใช้เป็นอาหารหยาบ อาหารทั้ง 2 ชนิดจะมีความสำคัญเท่า ๆ กันและต้องมีความสัมพันธ์กัน การให้อาหารหยาบเพียงอย่างเดียวโดยเฉพาะอย่างยิ่งฟางข้าว ซึ่งมีคุณค่าทางอาหารต่ำ และมีโภชนะไม่เพียงพอ จำเป็นที่ต้องให้อาหารข้นเสริมเพื่อช่วยให้สัตว์เลี้ยงได้รับสารอาหารเต็มตามความต้องการ ทั้งนี้คุณภาพของอาหารหยาบจะเป็นตัวกำหนดคุณภาพของอาหารข้นด้วย ถ้าอาหารหยาบที่ให้แก่โคมีคุณภาพต่ำอาหารข้นที่จะใช้เสริมจำเป็นต้องมีคุณค่าทางอาหารสูง นอกจากจะเป็นตัวกำหนดคุณภาพของอาหารข้นแล้ว ยังเป็นตัวควบคุมในเรื่องการกินอาหารของแม่โคด้วย เพราะถ้าใช้อาหารหยาบคุณภาพต่ำโคจะย่อยได้น้อย ทำให้การกินอาหารลดลงตามไปด้วย เกษตรกรควรจะหาวิธีการที่จะแก้ปัญหานี้ เช่นการสับฟางเป็นชิ้นเล็ก ๆ แล้วนำไปผสมรวมกับอาหารข้นหรืออาหารเสริมต่างๆเข้าด้วยกันในอัตราส่วนที่เหมาะสม ทำให้โคไม่เลือกกินอาหารเฉพาะอย่าง ซึ่งจะทำให้เกิดการสูญเสียของอาหารที่โคไม่ได้กิน อาหารที่มีการผสมชนิดของวัตถุดิบอาหารทั้งหมดเข้า

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ด้วยกันเรียกว่า อาหารผสมรวม หรือ total mixed rations หรือ TMR

เครื่องหั่นย่อยฟางอัดฟ่อนจึงเป็นทางเลือกหนึ่งของเกษตรกร ที่จะช่วยในการหั่นย่อยฟางให้เป็นชิ้นเล็กๆ อุปสรรคของการนำฟางข้าวมาใช้เป็นประโยชน์ คือ การที่ต้องหั่นเป็นท่อนสั้นๆ เพื่อให้เหมาะสมในการใช้เป็นส่วนผสม ในการทำอาหารผสมในอดีตที่ผ่านมาเกษตรกรจะใช้แรงงานคนสับหั่น ซึ่งนอกจากจะเป็นงานที่เหนื่อยยากมากแล้ว ยังเสียเวลาและแรงงานมาก ทำให้ค่าใช้จ่ายเพิ่มสูง ต่อมาได้มีการดำเนินงานเพื่อพัฒนาเครื่องหั่นฟาง โดยการดัดแปลงจากเครื่องจักรกลต่างๆ ที่มีอยู่ เช่น เครื่องหั่นใบยา หรือดัดแปรงจากเครื่องที่ผลิตจากต่างประเทศ เพื่อผลิตจำหน่ายในประเทศไทยมาบ้างแล้ว แต่ไม่ประสบผลสำเร็จเท่าที่ควร เนื่องจากมีขีดความสามารถ ประสิทธิภาพการทำงาน ตลอดจนความแข็งแรงทนทานต่ำและไม่แน่นอน อีกทั้งยังไม่สามารถหั่นย่อยฟางทั้งฟ่อนได้ ซึ่งเป็นจุดอ่อนสำคัญของเครื่องหั่นฟางที่ผลิตจำหน่ายในประเทศ ส่วนเครื่องหั่นย่อยฟางอัดฟ่อนที่ต่างประเทศมีราคาสูง ทำให้ไม่สามารถนำมาใช้งานได้ ดังนั้นจึงดำเนินการออกแบบและสร้างเครื่องหั่นย่อยฟางอัดฟ่อนสำหรับการทำอาหารผสมให้มีขีดความสามารถในการทำงานอีกทั้งประสิทธิภาพการทำงาน และความแข็งแรงทนทานสูง เพื่อช่วยลดต้นทุนและช่วยประหยัดเวลาและแรงงานที่ใช้ในการให้อาหาร

1.2 วัตถุประสงค์

เพื่อออกแบบ สร้าง และทดสอบหาประสิทธิภาพการทำงานของเครื่องหั่นย่อยฟางอัดฟ่อน

1.3 ขอบเขตการศึกษา

1. ศึกษาข้อมูลเกี่ยวกับการนำฟางมาทำอาหารผสม
2. ศึกษาลักษณะเครื่องหั่นย่อยฟางอัดฟ่อนจากต่างประเทศเพื่อนำเป็นเครื่องต้นแบบ
3. ออกแบบ และ สร้างเครื่องหั่นย่อยฟางอัดฟ่อน โดยพิจารณาถึงความเหมาะสม ความสะดวกในการนำไปใช้และต้นทุนในการทำ
4. ทดสอบประสิทธิภาพของเครื่องหั่นย่อยฟางอัดฟ่อน
5. สรุปผลการทดลอง

1.4 ผลที่คาดว่าจะได้รับ

1. เครื่องต้นแบบที่ใช้สำหรับการหั่นย่อยฟางอัดฟ่อนที่สามารถหั่นฟางสำหรับการทำอาหารผสมได้

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

2. สามารถแก้ปัญหาการหั่นย่อยฟางอัดฟ่อนที่จะนำไปทำอาหารผสม และ เพื่อการพัฒนาไปสู่ระดับอุตสาหกรรมการผลิตอาหารสัตว์ต่อไป

3. ทำให้เกษตรกรลดต้นทุนการผลิต ลดปัญหาการกำจัดฟางและลดปัญหาการขาดแคลนแรงงาน

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

บทที่ 2

ทฤษฎีและหลักการ

2.1 อาหาร “TMR” กับการเลี้ยงโคนม - โคเนื้อ

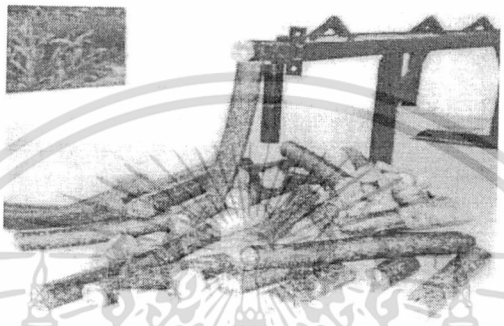

ภาพที่ 2.1 อาหารผสมสำเร็จรูป

คำว่า “TMR” มาจาก Total mixed ration หรือ Complete Ration (CR) หรือ อาหารผสมสำเร็จรูป ที่ผลิตขึ้นมาจากการนำอาหารหยาบ และอาหารข้นมาผสมกันในอัตราส่วนที่เหมาะสม โดยต้องคำนวณสัดส่วนของอาหารทั้ง 2 ชนิด จากน้ำหนักแห้งให้ได้ตามความต้องการของโค แล้วนำไปเลี้ยงโคนม-โคเนื้อ แทนการเลี้ยงแบบเดิม ซึ่งจะแยกการให้อาหารหยาบและอาหารข้น เช่น ในโคนมผู้เลี้ยงจะให้อาหารหยาบ ตลอดทั้งวันแบบให้กินเต็มที่ และให้อาหารข้นเสริมวันละ 1-2 ครั้ง/วัน ขณะรีดนม เป็นต้น ปัจจุบันมีบริษัทผลิตอาหารผสมสำเร็จรูปออกมาจำหน่ายทั้งในรูปอาหารผสมสำเร็จรูปอัดเม็ด อาหารผสมสำเร็จรูปแบบผง หรืออาหารผสมสำเร็จรูปแบบหมัก

2.1.1 บทบาทของอาหาร TMR

ความเป็นกรด-ด่าง (PH)ในกระเพาะรูเมน มีความสำคัญต่อขบวนการย่อยอาหารของโค การควบคุมให้ความเป็น กรด-ด่าง ในกระเพาะรูเมนคงที่จะสามารถเพิ่มการย่อยอาหารให้เป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพ ช่วงของความเป็น กรด-ด่างที่เหมาะสมควรเป็น 6.0-6.5 ซึ่งความเป็นกรด-ด่างนี้จะมีผลโดยตรงมาจากอาหาร ถ้าให้โคได้กินอาหาร แบบแยกกันระหว่างอาหารหยาบ และอาหารข้น ความเป็นกรด-ด่างในรูเมนจะเปลี่ยนแปลงไปตามอาหารที่ให้ตลอดเวลา กล่าวคือ ถ้าให้โคกินอาหารข้น ซึ่งปกติอาหารชนิดนี้จะมีพลังงานที่ย่อยได้สูง สภาพในกระเพาะรูเมนจะเป็นกรด มีความเป็นกรด-ด่างต่ำลง ถ้าให้อาหารข้นปริมาณมากโอกาสที่กระเพาะรูเมนจะเป็นกรดมากขึ้น ถ้าความเป็นกรด-ด่างต่ำกว่า 5 โคจะมีประสิทธิภาพการใช้อาหารลดลงในโคนมไขมันในน้ำนมจะต่ำ และโคจะแสดงอาการป่วยมีกรดในกระเพาะสูง เมื่อโคได้กินหญ้าหรืออาหารหยาบความเป็นกรด-ด่างในกระเพาะรูเมนจะ

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

สูงขึ้น เนื่องจากโคจะมีการเคี้ยวเอื้อง ทำให้เกิดการหมุนเวียนของน้ำลาย ซึ่งมีคุณสมบัติเป็นด่างไหลกลับเข้ากระเพาะรูเมน จะช่วยปรับสภาพในรูเมนให้ความเป็นกรด-ด่างสูงขึ้น ดังนั้น การให้อาหารหยาบ และอาหารข้นพร้อมๆ กันในรูปของอาหาร TMR (อาหารผสมสำเร็จรูป) จึงเป็นวิธีหนึ่งที่จะสามารถควบคุมระดับความเป็นกรด-ด่างในกระเพาะรูเมนให้คงที่ ได้ดีกว่าการให้อาหารแยกกัน

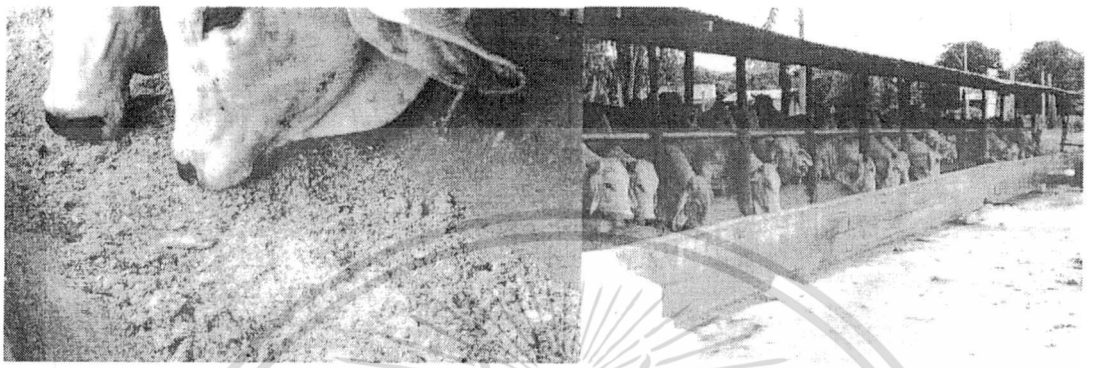

ภาพที่ 2.2 อาหาร โคนม-โคเนื้อ

2.1.2 ลักษณะของอาหาร TMR

ปกติการย่อยอาหารจะเกิดขึ้นในกระเพาะรูเมนเป็นส่วนใหญ่ โดยกิจกรรมทางกายภาพของสัตว์และกิจกรรมของจุลินทรีย์ในกระเพาะที่จะทำหน้าที่เปลี่ยนอาหารเป็นกรดไขมัน ในสูตรอาหาร TMR จำเป็นต้องลดขนาดของอาหารหยาบลง เพื่อการผสมให้เข้ากันดีกับอาหารข้นลดความฟ่ามของอาหาร ซึ่งจะช่วยเพิ่มปริมาณการกินได้และลดการเลือกกินอาหาร การลดขนาดของอาหารหยาบจะลดอาการเคี้ยวเอื้องทำให้มีการหมุนเวียนของน้ำลายน้อยลง ซึ่งจะมีผลต่อการทำงานของจุลินทรีย์ในกระเพาะรูเมน ดังนั้น อาหาร TMR ควรมีลักษณะดังนี้

1. ประกอบด้วยอาหารหยาบ และอาหารข้นในสัดส่วนที่เหมาะสมควรมีระดับพลังงาน และโปรตีนครบตามความต้องการของสัตว์ระยะต่างๆ โดยคำนวณจากน้ำหนักแห้งตามอายุ และผลผลิตของโค

2. คุณภาพของอาหารหยาบ และอาหารข้นต้องมีคุณภาพดี ควรมีระดับโปรตีนไหลผ่าน 30-35% ของโปรตีนทั้งหมดในอาหารมี NDS ไม่เกิน 35% โดยเฉพาะอาหารหยาบ ถ้ามีคุณภาพต่ำจะไม่ช่วยให้การใช้ประโยชน์ของอาหาร TMR สูงสุด

3. ขนาดตามยาวของอาหารหยาบไม่สั้นจนเกินไป ความยาวที่แนะนำให้ใช้อยู่ระหว่าง 3-5 ซม. หรือยาวกว่านี้ และมีเยื่อใย ADF ประมาณ 20-25% หรือ NDF 30-35% จึงจะทำให้การย่อยได้ในกระเพาะรูเมนมีประสิทธิภาพอย่างเต็มที่ และสามารถรักษาความเป็นกรด-ด่างในกระเพาะให้คงที่ได้

4. การกระจายตัวของอาหารหยาบ และอาหารข้นควรสม่ำเสมอทั่วถึง

5. สภาพอาหารต้องไม่มีรา หรือมอด และควรมีความน่ากินเป็นที่สนใจของโค

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

2.1.3 วัตถุดิบที่ใช้ผสมในอาหาร TMR

ในการประกอบสูตรอาหาร TMR ต้องใช้วัตถุดิบอาหารสัตว์ที่มีคุณสมบัติที่ดีเช่นเดียวกับการประกอบสูตรอาหารข้น อาหาร TMR จะประกอบด้วย

1. แหล่งอาหารหยาบ ใช้พืชอาหารสัตว์ได้ทุกชนิด และเศษวัสดุเหลือใช้ทางการเกษตรที่เยื่อใยสูง อาหารหยาบที่ใช้ควรมีศักยภาพในด้านการย่อยได้ และอัตราการย่อยได้สูง มีความสามารถทำให้อัตราการหมักสูง มีอัตราการสังเคราะห์จุลินทรีย์โปรตีนสูงกว่าอัตราการผลิตกรดไขมันที่ระเหยได้

2. แหล่งอาหารข้น ประกอบด้วยแหล่งอาหารโปรตีน เช่น พวกกากถั่วเหลืองๆ กากเมล็ดทานตะวัน กากงา กากเมล็ดฝ้าย ใบพืชโปรตีนสูง เช่น ใบกระถินแห้ง ใบมันสำประหลังแห้ง เป็นต้น แหล่งอาหารพลังงาน เช่น มันเส้น ข้าวโพด รำ ข้าวฟ่าง เป็นต้น

3. แหล่งแร่ธาตุ และอื่นๆ ได้แก่ กระดูก เปลือกหอย เกลือ ไดแคลเซียมฟอสเฟต วิตามิน และแร่ธาตุปลีกย่อย เป็นต้น

2.1.4 ประโยชน์ของอาหาร TMR

การให้โคกินอาหารแบบอาหารผสมเสร็จ TMR หรือ Complete feed นี้เป็นการรวมทั้งอาหารหยาบ อาหารข้น และอาหารเสริมแร่ธาตุ และวิตามินเข้าด้วยกัน โดยการคำนวณให้มีโภชนะต่างๆ เพียงพอตามความต้องการของสัตว์ การให้อาหารแบบนี้จะเป็นวิธีที่ง่ายต่อการจัดการประหยัดเวลาและแรงงาน ซึ่งโคจะได้รับโภชนะครบถ้วน และมีสัดส่วนสม่ำเสมอตามความต้องการของโค และโคจะได้รับประโยชน์ดังนี้

1. ความเป็นกรด-ด่าง ในกระเพาะรูเมนมีสภาพเหมาะสมต่อสภาวะนิเวศน์ของการเจริญเติบโตของจุลินทรีย์

2. ทำให้กระเพาะรูเมนของโค ใช้อาหารได้อย่างมีประสิทธิภาพมากขึ้น

3. อาหารในกระเพาะหมักมีการย่อยได้ดีขึ้น

4. ทำให้การดูดซึมอาหารไปใช้ประโยชน์ในร่างกายดีขึ้น

5. ทำให้มั่นใจได้ว่าจะไม่เกิดป่วยเป็นโรคมีกรดในกระเพาะมากกับโค

6. ทำให้โคสามารถแสดงศักยภาพการให้ผลผลิตได้อย่างเต็มที่

7. จะช่วยประหยัดแรงงานเกี่ยวกับการจัดการอาหารหยาบ และสะดวกในการให้อาหาร

2.1.5 ส่วนประกอบทางโภชนะของ TMR

สูตรผสมและส่วนประกอบทางโภชนะของ TMR ขึ้นกับความต้องการของสัตว์ตัวอย่างเช่น

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ตารางที่ 1 แสดงส่วนประกอบทางโภชนะของอาหาร TMR

ส่วนประกอบทางโภชนะของ TMR สำหรับโคให้นม 10 - 15 กก./วัน		
ยอดโภชนะย่อยได้	67	เปอร์เซ็นต์
โปรตีน	15	เปอร์เซ็นต์
เยื่อใย	27	เปอร์เซ็นต์
แป้ง+ น้ำตาล	28	เปอร์เซ็นต์
แร่ธาตุ		
แคลเซียม	0.48	เปอร์เซ็นต์
ฟอสฟอรัส	0.31	เปอร์เซ็นต์
แมกนีเซียม	0.20	เปอร์เซ็นต์
กำมะถัน	0.20	เปอร์เซ็นต์
ซีลีเนียม	0.30	เปอร์เซ็นต์
ไอโอดีน	0.60	เปอร์เซ็นต์
วิตามินเอ (TU/กก.)	3,200	เปอร์เซ็นต์

ตารางที่ 2 แสดงส่วนผสม TMR สำหรับโค 1 ตัว

สูตรผสม TMR สำหรับโค 1 ตัว ที่ให้นม 10 – 15 กก./วัน		
	สูตร 1	**สูตร2**
หญ้ารูซี่แห้งบด (กก.)	6.8	5.8
ใบกระถินแห้ง (กก.)	1.5	1.5
เมล็ดฝ้าย1 (กก.)	1.5	-
เมล็ดฝ้าย1 (กก.)	1.4	2.4
กากน้ำตาล (กก.)	1.3	1.3
มันเส้น (กก.)	1.5	4.0
ยูเรีย (กก.)	0.13	0.13
แร่ธาตุ3 (กก.)	0.12	0.12
รวม (กก.)	14.25	14.25

<u>หมายเหตุ</u> - อาจใช้เมล็ดนุ่นแทน

- อาจใช้กากนุ่นหรือกากงาแทน
- แร่ธาตุสูตรกรมปศุสัตว์

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

2.1.6 ข้อควรระวังในการใช้ TMR

โคอาจได้รับโภชนะบางตัวมาก หรือน้อยกว่าความต้องการ โดยเฉพาะพลังงาน และโปรตีน ทั้งนี้ เนื่องจากการประกอบสูตร TMR มักใช้เพื่อเลี้ยงโคในระดับเฉลี่ยทั่วไป ดังนั้น โคที่มีความต้องการโภชนะต่ำกว่าค่าเฉลี่ยจะได้รับโภชนะมากกว่าความต้องการ ซึ่งอาจทำให้โคอ้วน และในทางกลับกัน โคที่ให้ผลผลิตสูงกว่าค่าเฉลี่ยจะได้รับไม่เพียงพอ ต้นทุนค่าอาหารจะสูงขึ้น ทั้งนี้ เพราะมีการใช้เครื่องจักรกลเพื่อผสมอัดเม็ด หรือบดวัตถุดิบโดยเฉพาะอาหารหยาบ อย่างไรก็ตาม ราคาของ TMR จะต้องไม่แพงไปกว่าอาหารข้นโดยทั่วไป จึงจะทำให้ผู้เลี้ยงได้รับผลตอบแทนเต็ม แหล่งของเยื่อใยใน TMR โดยเฉพาะในแง่การค้าผู้ผลิตมักนิยมใช้ของที่บดง่าย เช่น ซังข้าวโพด,เปลือกถั่วลิสง หรืออื่นๆ ผสม ซึ่งไม่มีลักษณะเป็นเส้นใย ดังนั้น สัตว์จะย่อยไปใช้ประโยชน์ได้น้อยกว่าปกติ นอกจากนั้น ยังมีการนิยมใช้กากปาล์ม ซึ่งมีกะลาปาล์มปนค่อนข้างมากเป็นแหล่งเยื่อใย ซึ่งจะทำให้โคมีอาการเบื่ออาหาร และการให้ผลผลิตลดลง มีการสูญเสียโภชนะระหว่างขบวนการเตรียมTMR เช่น การอัดเม็ด หรือการหมัก โดยเฉพาะกรณีหลังนี้ จะมีการทำลายโปรตีน และแป้งใน TMR ระหว่างการหมักโดยจุลินทรีย์ทำให้สัตว์ได้รับประโยชน์น้อยกว่าที่ประมาณการไว้ มีโอกาสที่จะเกิดความผิดพลาดจากการได้รับสาร NPN (Nonprotein Nitrogen) สูงค่อนข้างมากทั้งนี้เพราะ ผู้ผลิตมักนิยมผสมยูเรียลงไปเพื่อเพิ่มโปรตีน และแนะนำให้กินเฉพาะ TMR อย่างเดียวเต็มที่ ดังนั้น ถ้าสัตว์ได้รับยูเรียมากกว่าวันละ 30 กรัม/น้ำหนักตัว 100 กก. จะทำให้เกิดพิษ ซึ่งผู้ผลิตและผู้ใช้จะต้องระวังที่จุดนี้ให้มาก ในทางปฏิบัติอาหาร TMR ไม่ควรใส่ยูเรียเกิน 1% และมักผสมกากน้ำตาลด้วยในปริมาณ 5 – 10 %

2.2 อาหารข้น (Concentrates)

อาหารข้น หมายถึง อาหารที่มีคุณค่าทางอาหารสูง คือมีจำนวนโภชนะย่อยได้ทั้งหมด (Total digestible nutrient; TDN) สูง และมีเยื่อใยต่ำ (ต่ำกว่าร้อยละ 18) ได้แก่อาหารจำพวกเมล็ดพืช หรือผลพลอยได้จากพืชและอาหารที่มาจากสัตว์ เช่น รำ ข้าวโพด ข้าวฟ่าง กากเมล็ดถั่วต่างๆ กากมะพร้าว เป็นต้น นอกจากนี้ยังรวมถึงอาหารจำพวกแร่ธาตุและไวตามินต่างๆ ด้วย

2.2.1 วัตถุดิบอาหารสัตว์ประเภทพลังงาน

- **ข้าวโพด (Corn หรือ maize)** ข้าวโพดที่ใช้เลี้ยงสัตว์ในประเทศไทยมีมากมายหลายพันธุ์ ทั้งพันธุ์ที่นำเข้ามาจากต่างประเทศ และได้รับการปรับปรุงพันธุ์เป็นพันธุ์ลูกผสม ที่นิยมปลูกในปัจจุบันจะเป็นพันธุ์ลูกผสม เช่น พันธุ์ CP 888 และพันธุ์ Pacific 928 ซึ่งทั้งสองพันธุ์ให้ผลผลิตสูง เมล็ดข้าวโพดมีแป้งประมาณ 65% มีโภชนะย่อยได้ทั้งหมด (TDN) ประมาณ 80% และให้พลังงานใช้ประโยชน์ (ME) ประมาณ 3.3 Mcal/kgDM มีไขมันประมาณ 3 - 6% มีเยื่อใยต่ำประมาณ 2 - 3% มีโปรตีนค่อนข้างต่ำอยู่ระหว่าง 7 - 9 % ขึ้นอยู่กับสายพันธุ์ ขนาดของเมล็ด ความชื้นและสิ่ง

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ปลอมปน ข้าวโพดที่ปลูกในประเทศไทยจะเป็นข้าวโพดที่มีสีเหลือง มีส่วนประกอบของสารแคโรทีน (Carotene) และสารแซนโทฟิล (Xanthophyll)

การใช้ข้าวโพดเลี้ยงสัตว์ควรบดก่อน แต่ไม่ควรบดละเอียดจนเกินไป ข้าวโพดที่บดแล้วจะเก็บไว้ได้นานต้องมีความชื้นไม่เกิน 12% ข้าวโพดใช้ผสมอาหารได้ดีถึง 70 - 80% การบดเมล็ดข้าวโพดให้ละเอียดพอสมควรจะช่วยให้สัตว์ย่อยได้ดี และเมื่อใช้ผสมอาหารอื่นๆ จะคลุกเคล้าได้เป็นอย่างดี อย่างไรก็ตามข้าวโพดที่เก็บไว้นานๆ อาจมีความชื้นสูง อาจมีราพวก Aspergillus flavus ซึ่งผลิตสาร aflatoxin ซึ่งเป็นพิษต่อสัตว์

- **มันสำปะหลัง (Cassava หรือ Tapioca chip)** เป็นพืชหัวที่สำคัญทางเศรษฐกิจของประเทศไทย สามารถนำมาใช้เลี้ยงสัตว์ทั้งในรูปของมันเส้น กากมันสำปะหลัง (ผลพลอยได้จากการทำแป้งมันสำปะหลัง) หรือใช้ในรูปมันอัดเม็ด มันสำปะหลังมีพลังงานค่อนข้างสูง มีย่อยโภชนะย่อยได้ประมาณ 90% เยื่อใยประมาณ 3.4% ไขมันประมาณ 0.8% โปรตีนต่ำประมาณ 2.0% ในหัวมันและใบมันสดมีกรดไฮโดรไซยานิค หรือกรดพรัสสิค ซึ่งมีความเป็นพิษต่อสัตว์ แต่สามารถทำลายหรือลดความเป็นพิษได้โดยความร้อนโดยการผึ่งแดด อาการของสัตว์ที่ได้รับสารพิษจากมันสำปะหลังจะคล้ายๆ กับอาการเป็นพิษจากการได้รับยูเรียในปริมาณมาก

- **รำข้าว (Rice bran)** เป็นผลพลอยได้จากการสีข้าว สามารถแบ่งแยกออกได้หลายชนิด เช่น รำหยาบ รำละเอียด นอกจากนี้ยังมีการนำรำละเอียดไปทำการสกัดน้ำมันรำข้าว กากที่เหลือเรียกว่ากากรำ หรือรำสกัดน้ำมัน

<u>รำหยาบ</u> มีส่วนของเปลือกนอกติดกับเมล็ดข้าว (Bran) ส่วนของจมูกข้าว (germ) ส่วนของปลายข้าว (broken rice) ส่วนของเมล็ดข้าว (endosperm) และอาจมีส่วนของแกลบปนมาบ้าง รำหยาบมีเยื่อใยและซิลิกาค่อนข้างสูง มีย่อยโภชนะย่อยได้ประมาณ 72% มีโปรตีนรวมประมาณ 7 - 8% เยื่อใยประมาณ 13% และมีไขมันประมาณ 10%

<u>รำละเอียด</u> ประกอบด้วยเยื่อหุ้มเมล็ดข้าว ปลายข้าวและมีแกลบปนเล็กน้อย มีย่อยโภชนะย่อยได้ประมาณ 86% มีโปรตีนประมาณ 12% มีไขมันค่อนข้างสูงประมาณ 12 - 13%

<u>รำสกัดน้ำมัน</u> ได้จากการนำรำละเอียด หรือรำสดไปสกัดน้ำมันด้วยสารเคมี กากรำที่ได้มีโปรตีนสูงประมาณ 14 - 15% เยื่อใย 13 - 15% ยอดโภชนะย่อยได้ประมาณ 61%

- **รำข้าวสาลี (Wheat bran)** ผลพลอยได้จากการสีข้าวสาลี มีโปรตีนประมาณ 14 - 16% ยอดโภชนะย่อยได้ประมาณ 70% มีปริมาณเยื่อใยค่อนข้างสูง ประมาณ 7 - 12% รำข้าวสาลีโดยทั่วไปมีลักษณะฟ่าม (bulky) และมีคุณสมบัติเป็นยาระบายอ่อนๆ สามารถใช้แทนรำข้าวได้

- **กากน้ำตาล (Molasses)** กากน้ำตาลจากโรงงานน้ำตาลมีคุณค่าพลังงานสูง นิยมใช้ในส่วนผสมอาหารข้นเพื่อเพิ่มความน่ากิน ช่วยในการอัดเม็ดอาหารได้ดีขึ้น มักใช้ร่วมกับการใช้ยูเรีย มีโภชนะย่อยได้ประมาณ 55 - 75% มีโปรตีนประมาณ 3 - 7% มีน้ำตาลมากกว่า 48% ไม่ควรใช้เกิน 15% ในโคที่โตเต็มที่ ส่วนสำหรับลูกโคไม่ควรเกิน 8% เพราะอาจทำให้สัตว์เกิดอาการท้องร่วง

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

2.2.2 วัตถุดิบอาหารสัตว์ประเภทโปรตีน

- **กากมะพร้าว (Coconut meal)** ได้จากโรงงานสกัดน้ำมันมะพร้าวจากเนื้อมะพร้าวแห้ง ไม่มีส่วนของกะลา แต่อาจมีส่วนของเปลือกชั้นในติดมาบ้าง เนื้อในมะพร้าวเมื่อแยกเอาน้ำมันออกแล้วจะเหลือส่วนของกากประมาณ 30 - 40% ส่วนใหญ่จะสกัดน้ำมันออกด้วยวิธีการ expeller ซึ่งจะเหลือน้ำมันอยู่ประมาณ 8% กากมะพร้าวจะมีโปรตีนประมาณ 19.6% เยื่อใยประมาณ 15% กากมะพร้าวที่ดีควรมีสีค่อนข้างขาวนวล หรือสีน้ำตาลอ่อน มีกลิ่นหอม

- **กากเมล็ดทานตะวัน (Sunflower meal)** ได้จากโรงงานสกัดน้ำมันทานตะวันจากเมล็ดทานตะวัน มีหลายชนิดขึ้นอยู่กับวิธีการสกัดน้ำมัน คือ กากเมล็ดทานตะวันชนิดสกัดน้ำมันทั้งเมล็ดมีโปรตีนประมาณ 26% เยื่อใย 23.7% ไขมัน 4.5% โภชนะย่อยได้ 66% ส่วนชนิดที่อัดน้ำมันจากเมล็ดที่กระเทาะเปลือกแล้วมีโปรตีนประมาณ 34% เยื่อใย 13% ไขมัน 14% โภชนะย่อยได้ 80% ชนิดที่สกัดน้ำมันด้วยสารเคมีจากเมล็ดที่กระเทาะเปลือกแล้ว มีโปรตีนสูงถึงประมาณ 41% เยื่อใย 16% ไขมัน 4% และโภชนะย่อยได้ 70% กากทานตะวันที่ได้จากการสกัดน้ำมันจะมีสีเทา สามารถใช้ในอาหารโคนมได้ดี

- **กากถั่วเหลือง (Soybean meal)** เป็นผลพลอยได้จากโรงงานอุตสาหกรรมผลิตน้ำมันถั่วเหลือง กากถั่วเหลืองเป็นแหล่งโปรตีนที่มีคุณภาพสูง กากถั่วเหลืองที่สกัดน้ำมันด้วยสารเคมีจะมีโปรตีนอยู่ประมาณ 44 - 50% มีไขมันเหลืออยู่น้อยมาก (0.5 - 1.0%) มีเยื่อใยต่ำ (<7%) มีโภชนะย่อยได้ประมาณ 71 - 80% เนื่องจากกากถั่วเหลืองมีราคาค่อนข้างสูง จึงมักพบว่ามีการปลอมปนด้วย รำ ซังข้าวโพดบด กากเมล็ดนุ่น กากเมล็ดฝ้าย

- **กากเมล็ดฝ้าย (Cotton seed meal)** ได้จากอุตสาหกรรมการสกัดน้ำมันจากเมล็ดฝ้าย ส่วนที่เหลือคือกากเมล็ดฝ้ายมีโปรตีนสูงประมาณ 41% โภชนะย่อยได้ประมาณ 78% ไขมัน 5 - 6% เยื่อใย 23% มีสารพิษกอสซิปอล (gossypol) ลักษณะทั่วไปจะมีสีน้ำตาลแก่ สามารถใช้ได้ดีในสูตรอาหารข้นสำหรับโคนม

- **กากเมล็ดนุ่น (Kapok seed meal)** เป็นผลพลอยได้จากอุตสาหกรรมการสกัดน้ำมันจากเมล็ดนุ่น มีโปรตีนประมาณ 22 - 28% ไขมัน 2.6% เยื่อใย 24 - 27% โภชนะย่อยได้ 60%

- **กากเมล็ดปาล์ม (Palm seed meal)** เป็นผลพลอยได้จากการสกัดน้ำมันปาล์มจากเมล็ดปาล์ม มี 2 ชนิด คือ กากปาล์มทั้งเมล็ด (ไม่กระเทาะเปลือก) กากปาล์มชนิดนี้มีโปรตีนต่ำ ประมาณ 5 - 6% มีโภชนะย่อยได้ประมาณ 62 - 67% และมีเยื่อใยสูงมาก ส่วนอีกชนิดหนึ่งเป็นกากปาล์มเนื้อใน (กระเทาะเปลือก หรือกะลาออกก่อนแล้ว) มีโปรตีนสูงกว่า คือประมาณ 13 - 15% มีโภชนะย่อยได้ประมาณ 76%

- **กากถั่วลิสง (Peanut meal)** ได้จากการอัดน้ำมันหรือสกัดน้ำมันจากเมล็ดถั่วลิสง กากถั่วลิสงมีโปรตีนประมาณ 44 - 50% โภชนะย่อยได้ประมาณ 84% มีเยื่อใยประมาณ 5.5 % ในประเทศไทยส่วนใหญ่เป็นกากถั่วลิสงประเภทอัดน้ำมัน จึงยังคงมีไขมันเหลืออยู่มาก อาจถึง 13% จึงมีโอกาส

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

หืนเร็วและขึ้นราได้ง่าย และมักตรวจพบสารพิษอะฟลา (aflatoxin) ควรระมัดระวังในการใช้เป็นพิเศษ

- **กากเมล็ดยางพารา (Rubber seed meal)** กากเมล็ดยางพาราน่าจะเป็นแหล่งวัตถุดิบอาหารสัตว์ที่สำคัญของไทย เพราะมีในปริมาณมาก มีคุณค่าทางอาหารค่อนข้างดี คือมีโปรตีนประมาณ 15 - 22% ถ้าเป็นชนิดกระเทาะเปลือกมีโปรตีนถึงประมาณ 26 - 29% มีโภชนะย่อยได้ประมาณ 64%

ตารางที่ 3 แสดงส่วนประกอบโภชนะของอาหารข้น

ชนิดอาหาร	วัตถุแห้ง =	%โปรตีนย่อยได้	%ยอดโภชนะย่อยได้	โปรตีน	ไขมัน	เยื่อใย	แป้ง น้ำตาล	เกลือ	แคลเซียม	ฟอสฟอรัส
กากมันสำะหลัง	68.8	-	70.4	0.9	0.7	4.6	78.8	1.6	-	0.03
กากมัน สำปะหลังสด	20.0	0.2	9.9	0.5	0.1	0.3	18.8	0.3	-	-
กากเมล็ดนุ่น	86.0	23.4	62.4	29.2	5.5	19.0	25.8	6.8	-	-
กากเมล็ดนุ่น กระเทาะเปลือก	-	-	-	45.2	7.02	-	-	9.1	1.39	0.35
กากเมล็ด ยางพารา	91.1	20.8	63.4	28.8	9.2	10.0	37.6	5.5	-	0.69
กากเมล็ดงา	93.7	39.4	71.3	43.3	9.0	6.2	23.6	11.6	2.02	1.61
กากมะพร้าว	91.7	18.0	68.6	20.0	11.6	11.5	42.6	6.0	0.21	0.64
กากเมล็ดฝ้ายทั้ง เปลือก	92.4	20.2	58.6	28.0	5.2	21.4	33.2	4.6	0.17	0.64
กากเมล็ดฝ้าย กระเทาะเปลือก	92.6	33.7	72.3	42.1	6.1	10.5	28.3	5.6	0.19	1.97
กากถั่วเหลือง	90.9	37.2	78.4	44.3	5.3	5.7	29.6	6.0	0.29	0.86
กากถั่วลิสง	93.0	41.9	68.5	47.1	1.5	14.9	25.0	4.5	0.16	0.54
กากเมล็ด ทานตะวัน	94.3	45.0	70.8	49.5	4.9	5.4	28.6	5.9	0.26	1.22
กากคำฝอย	90.5	37.4	69.4	42.5	6.7	8.5	26.4	6.4	-	-

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ชนิดอาหาร	= วัตถุแห้ง	%โปรตีนย่อยได้	%ยอดโภชนะย่อยได้	โปรตีน	ไขมัน	เยื่อใย	แป้ง น้ำตาล	แร่ธาตุ	แคลเซี่ยม	ฟอสฟอรัส
กากชานอ้อย	90.3	-	41.0	1.7	0.9	40.06	39.9	7.2	-	-
กากเต้าหู้สด	14.1	4.7	12.8	5.5	0.7	1.6	5.8	0.5	-	-
กากเต้าหู้แห้ง	90.8	-	-	21.9	6.9	20.9	36.7	4.5	-	-
กากเบียร์แห้ง	93.0	22.0	67.1	27.5	6.0	14.2	41.1	3.7	0.29	0.48
กากเบียร์สด	23.7	4.0	16.1	5.7	1.6	3.6	11.8	1.0	0.70	0.12
กากเมล็ดปาล์ม	91.4	15.4	76.5	19.2	6.7	11.9	49.7	3.9	-	0.69
กากน้ำตาลอ้อย	73.4	11.0	53.7	3.0	-	-	61.7	8.6	0.66	0.08
กากสับปะรดแห้ง	85.3	1.0	60.1	4.0	1.9	19.4	57.2	2.8	0.16	0.15
ก้ามปู, ฝัก	91.4	-	-	19.3	4.2	20.9	42.8	1.69	-	-
แกลบกุ้ง	89.7	37.8	43.5	46.7	2.8	11.1	1.3	27.8	-	-
กระดูกป่น	96.4	-	-	7.1	3.3	0.8	3.9	81.3	52.61	15.2
เปลือกหอย	-	-	-	-	-	-	-	-	37.00	-
ข้าวเปลือก	88.8	6.0	70.0	7.9	1.8	9.0	64.9	5.0	2.8	0.32
ข้าวกล้อง	87.8	7.0	81.0	9.1	2.1	1.1	74.5	1.1	0.04	0.25
ข้าวปลาย	88.3	5.8	81.6	7.5	1.6	1.6	78.8	1.8	0.04	0.10
ข้าวฟ่าง	89.6	8.4	79.9	10.8	2.8	2.3	71.7	2.0	0.02	0.32
ข้าวโพดเมล็ด	85.0	6.7	80.1	8.7	3.9	6.2	60.2	1.2	0.32	0.27
ข้าวโพดทั้งฝัก	68.1	5.3	73.2	7.5	3.2	8.0	66.3	1.3	1.02	0.22
ถั่วเหลืองเมล็ด	90.0	33.7	87.6	37.9	18.0	5.0	24.5	4.6	0.25	0.59
ถั่วลิสงเมล็ด	94.6	27.7	136.9	3.4	47.7	2.5	11.7	2.3	0.06	0.45
ถั่วเขียวเมล็ด	90.7	20.1	77.9	25.7	1.3	5.2	64.2	3.5	0.14	0.35
ยางเมล็ด	70.0	10.1	86.1	12.6	36.6	1.3	17.7	1.8	-	-
มันเส้นสำปะหลัง	88.3	1.3	82.5	1.9	0.7	3.0	80.5	2.2	-	-

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ชนิดอาหาร	= วัตถุแห้ง	%โปรตีนย่อยได้	%ยอดโภชนะย่อยได้	โปรตีน	ไขมัน	เยื่อใย	แป้ง น้ำตาล	แร่ธาตุ	แคลเซียม	ฟอสฟอรัส
มันสำปะหลัง สด, หัว	32.6	0.8	25.7	1.1	0.3	1.4	28.8	1.0	-	0.04
มันเทศแห้ง	88.0	6.0	62.9	7.9	1.1	4.0	69.5	3.5	0.09	0.15
มันเทศสด	31.8	0.2	25.6	1.6	0.5	1.9	26.7	1.2	0.04	0.04
รำข้าวหยาบ	91.1	7.7	65.4	10.4	7.4	8.6	54.7	10.1	0.08	1.36
รำข้าวละเอียด	85.7	10.3	66.2	15.2	13.2	9.9	34.6	12.8	0.05	1.18
รำข้าวอัดน้ำมัน	90.9	9.7	55.3	14.3	3.1	12.0	47.9	13.6	-	1.29
เลือดแห้ง	91.6	58.4	60.4	82.2	1.9	0.9	0.9	5.7	0.32	0.25
เนื้อป่น	94.5	48.1	68.8	56.6	9.9	2.1	4.5	21.4	7.33	3.93
ส่าเหล้าแห้ง	88.8	-	-	29.7	16.1	5.7	29.0	8.3	-	-
ปลาป่นจืด	90.1	44.3	60.4	58.3	7.4	0.7	3.4	19.9	7.28	3.55
ทานตะวันเมล็ด	93.6	13.9	76.3	16.8	25.9	29.0	18.8	3.1	0.17	0.52
นมผง	96.8	22.3	118.7	24.8	26.2	0.2	40.2	5.4	0.91	0.76
นมผง, หาง	94.2	31.2	80.7	34.7	1.2	0.2	50.3	7.8	1.3	1.03
นมสด	12.8	6.2	13.6	3.5	3.7	-	4.9	0.7	0.12	0.09
นุ่น เมล็ด	92.7	10.4	73.0	-	-	-	-	-	-	-
ยูเรีย	-	-	-	280	-	-	-	-	-	-

2.3 อาหารหยาบ (Roughages)

อาหารหยาบเป็นอาหารหลักสำหรับสัตว์เคี้ยวเอื้อง เนื่องจากมีราคาถูกและมีอยู่ทั่วไปตามธรรมชาติ อาหารหยาบมักหมายถึงอาหารที่มีเยื่อใยเป็นส่วนประกอบอยู่เกินกว่าร้อยละ 18 ของน้ำหนักแห้ง ซึ่งได้แก่ส่วนของใบและต้นพืช โดยเฉพาะพืชตระกูลหญ้า และตระกูลถั่ว ทั้งนี้หมายรวมถึงผลพลอยได้ทางการเกษตร เช่นฟางข้าว ยอดอ้อย ชานอ้อยและอื่นๆ ชนิดพืชตระกูลหญ้าและตระกูลถั่ว รวมทั้งการเก็บถนอมอาหารหยาบจากพืชทั้งสองตระกูล การปลูกสร้างทุ่งหญ้ามีจุดประสงค์หลักเพื่อใช้เลี้ยงสัตว์โดยเฉพาะ การปลูกประกอบด้วยหลายขั้นตอน เริ่มตั้งแต่การเตรียมพื้นที่ การคัดเลือกพันธุ์พืช การขยายพันธุ์ การใส่ปุ๋ย และที่สำคัญคือการจัดการทุ่งหญ้า

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

อาหารหยาบอาจแบ่งได้ตามคุณภาพของอาหาร ดังนี้

- อาหารหยาบคุณภาพต่ำ (โปรตีนไม่เกิน 5%) ได้แก่ ฟางข้าว หญ้าหลังการเก็บเมล็ด ยอดอ้อย ต้นข้าวโพดหวาน และหญ้าที่มีอายุการตัดเกิน 8 สัปดาห์ขึ้นไป

- อาหารหยาบคุณภาพปานกลาง (โปรตีน 5-7%) ได้แก่ หญ้าชนิดต่างๆที่อายุการตัดไม่เกิน 8 สัปดาห์

- อาหารหยาบคุณภาพดีมาก (โปรตีน 10%ขึ้นไป) ได้แก่ หญ้าชนิดต่างๆที่อายุการตัดไม่เกิน 6 สัปดาห์ เปลือกและไหมข้าวโพด และมีพืชตระกูลถั่วผสมอยู่ด้วย

2.3.1 พันธุ์พืชอาหารสัตว์ที่ปลูกในเมืองไทย

พันธุ์หญ้า (Grass Species) ประมาณกันว่าในโลกมีพืชตระกูลหญ้าทั้งหมดกว่า 10,000 ชนิด (Species) แต่ที่ใช้ในการปลูกสร้างทุ่งหญ้ามีประมาณ 40 ชนิด สำหรับในเขตร้อนอย่างประเทศไทยมีการใช้เพื่อทำทุ่งหญ้าเพียง 15-20 ชนิดเท่านั้น ที่จะนำมากล่าวในที่นี้จะเลือกเฉพาะพันธุ์ที่นิยมใช้กันมากและสามารถหาส่วนขยายพันธุ์ได้เท่านั้น ซึ่งมีพันธุ์หญ้าดังนี้ คือ

1. หญ้าขน (Para Grass หรือ Mauritius) Brachiaria mutica

แหล่งดั้งเดิม อยู่ในเขตร้อนของแอฟริกา นำเข้าประเทศไทยเมื่อปี 2472 จากประเทศมาเลเซีย โดย R.P. Jones

ลักษณะทั่วไป เป็นหญ้าประเภท Perennial มีการเจริญเติบโตแบบกึ่งเลื้อยกึ่งตั้ง Stolon จะทอดขนานบนพื้นดินและมีรากพร้อมทั้งกิ่งก้านแตกออกมาจากข้อ ข้อและกาบใบมีขนสีขาวปกคลุม

ลักษณะทางการเกษตร เหมาะสมกับบริเวณที่ชื้นแฉะ ที่ราบลุ่ม ขึ้นได้ในดินเกือบทุกประเภท ทนทานต่อน้ำท่วมขังเป็นระยะเวลานานๆ

การปลูก ปลูกโดยใช้ส่วนของลำต้นที่แก่แล้ว (สังเกตได้ว่ามีใบตายหุ้มอยู่ที่บริเวณข้อ) โดยการหว่านท่อนพันธุ์ลงบนพื้นที่ที่ได้ไถพรวนแล้ว หลังจากนั้นก็จะพรวนกลบ การปลูกควรทำในช่วงต้นฤดูฝน ถั่วที่ขึ้นร่วมกับหญ้าขนได้ดีคือถั่วเซนโตร (ถั่วลาย, Centrosema pubescens) แต่ต้องในสภาพดินที่มีการระบายน้ำได้ดี

การใช้ประโยชน์ หลังปลูกควรปล่อยให้หญ้าขนตั้งตัวก่อนประมาณ 80-90 วัน จึงใช้ประโยชน์ ในระยะแรกระบบรากยังไม่แข็งแรงพอการปล่อยโคลงแทะเล็มต้องจัดการดูแลให้ดีเพื่อป้องกันการทำลายต้นอ่อน

คุณค่าทางอาหาร อ่อน 11.8 % CP, แก่ 7.8 % CP, 50 % TDN

2. หญ้ารูซี่ (Ruzi Grass หรือ Congo Grass) Bachiaria ruziziensis

แหล่งดั้งเดิม ประเทศ Congo นำเข้าประเทศไทยเมื่อปี 2511 โดยองค์การส่งเสริมกิจการโคนมแห่งประเทศไทย (อ.ส.ค.)

ลักษณะทั่วไป เป็นหญ้าประเภท Perennial การเจริญเติบโตคล้ายหญ้าขน มีใบเล็กกว่าหญ้า

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ขน มีเหง้า (Rhizome) กาบใบจะยาวกว่าปล้องของลำต้น มีขนปกคลุม ใบมีขนยาวปกคลุมหนาแน่น ใบนิ่มกว่าใบหญ้าขน

ลักษณะทางการเกษตร ขึ้นได้ดีในเขตร้อนชื้น มีฝนตกชุก ดินมีการระบายน้ำได้ดี ขึ้นได้ในดินหลายชนิด มีความทนทานต่อการแทะเล็ม

การปลูก นิยมใช้เมล็ดพันธุ์ อัตราปลูก 1- 2 กก./ไร่ ถั่วที่สามารถขึ้นร่วมได้คือถั่วเซนโตร (Centrosema pubescens) และถั่วฮามาต้า (Stylosanthes hamata)

การใช้ประโยชน์ ในสภาพทุ่งหญ้าผสมระหว่างหญ้ารูซี่กับถั่วฮามาต้า พบว่าหลังจากปลูกประมาณ 55 วัน ก็สามารถปล่อยโคลงแทะเล็มได้ โดยให้ผลผลิต 1.8 ตันน้ำหนักสด/ไร่ (ที่อัตราปลูกหญ้ารูซี่:ถั่วฮามาต้า = 2 : 4 กก./ไร่) แต่ในสภาพทุ่งหญ้าเดี่ยวควรปล่อยให้โคลงแทะเล็มเมื่อหญ้ามีอายุประมาณ 80 วัน หรือสังเกตจากการเจริญเติบโตครอบคลุมพื้นที่

คุณค่าทางอาหาร อ่อน 14 % CP, แก่ 7.8 % CP, 55 % TDN

3. หญ้าเนเปียร์ (Napier Grass หรือ Elephant Grass) Pennisetum purpureum

แหล่งดั้งเดิม ในเขตร้อนของอาฟริกา นำเข้าประเทศไทยโดย R.P. Jones

ลักษณะทั่วไป เป็นหญ้าประเภท Perennial ลำต้นใต้ดินเป็นเหง้า (Rhizome) ลำต้นสูงจากพื้นดิน 180 - 240 ซม. ถ้าปล่อยทิ้งไว้นานๆ จะแตกเป็นกอใหญ่มาก มีใบยาวเรียวคล้ายอ้อย แต่มีความกว้างของใบน้อยกว่า

ลักษณะทางการเกษตร มีระบบรากแข็งแรง ให้ผลผลิตสูง ชอบที่ชื้นแฉะ โดยเฉพาะข้างคอกและหลังคอกที่มีทางระบายน้ำออกจากคอก

การปลูก ใช้ส่วนของลำต้นที่มีอายุประมาณ 6 เดือน ตัดเป็นท่อนๆ ให้มีข้อ 2 - 3 ข้อ ฝังลงในดินลึกประมาณ 10 ซม. หรือปลูกเป็นหลุมๆ โดยให้ข้อฝังอยู่ใต้ดิน

การใช้ประโยชน์ ปกตินิยมตัดสดให้โค แต่ก็สามารถปล่อยโคลงแทะเล็มได้เมื่อคอยควบคุมไม่ให้หญ้าขึ้นสูงมากเกินไป หลังจากปล่อยแทะเล็มแล้วควรตัดให้หญ้ามีความสม่ำเสมอกัน

คุณค่าทางอาหาร อ่อน 9.5 % CP, แก่ 6 % CP, 55 % TDN

4. หญ้าสตาร์ (Star Grass หรือ African Star) Cynodon plectostachyus

แหล่งดั้งเดิม ในอาฟริกาตะวันออก นำเข้าประเทศไทยโดยมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ เมื่อ พ.ศ. 2504

ลักษณะทั่วไป ลำต้นเป็นแบบเถาเลื้อย มีไหล (Stolon) มากมายประสานเป็นร่างแห

ลักษณะทางการเกษตร ขึ้นได้ดีมากแม้แต่ในพื้นที่ที่มีความสูงกว่าระดับน้ำทะเลมากๆ ทนทานต่อการแทะเล็มและเหยียบย่ำของโค เจริญเติบโตได้เร็ว

การปลูก ใช้ส่วนของลำต้นขยายพันธุ์

การใช้ประโยชน์ ปล่อยสัตว์ลงแทะเล็ม

คุณค่าทางอาหาร 7.6 % CP, 48 % TDN

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

5. หญ้าโร้ด (Rhodes Grass) Chloris gayana

แหล่งดั้งเดิม ในอาฟริกา นำเข้าประเทศไทยเมื่อปี 2472 โดย R.P. Jones

ลักษณะทั่วไป ลำต้นเป็นแบบกอตั้ง มีไหล และมีรากอยู่ที่ข้อทุกข้อ

ลักษณะทางการเกษตร เจริญเติบโตได้เร็ว ปกคลุมพื้นที่ได้หนาแน่น ตอบสนองต่อปุ๋ยไนโตรเจนได้ดี ทนทานต่อสภาพดินเค็มได้ดีกว่าหญ้าชนิดอื่น ไม่ทนแล้งเท่าใดนักเพราะรากอยู่ในระดับผิวดิน ทนทานต่อการถูกเผาได้ดี

การปลูก ใช้เมล็ดอัตรา 1 - 2 กก./ไร่ ปลูกผสมกับถั่วเซนโตรและถั่วเซอราโต้ได้ดี

การใช้ประโยชน์ ใช้ตัดสดให้โคกินหรือปล่อยโคลงแทะเล็ม มีความทนทานต่อการแทะเล็มได้ดี นอกจากนี้ยังนิยมปลูกเพื่อทำหญ้าแห้ง (Hay) เพราะมีลำต้นเล็กมาก แห้งได้เร็ว เมื่อทำเป็นหญ้าแห้งจะได้หญ้าแห้งที่มีคุณภาพดี

คุณค่าทางอาหาร 8-9 % CP, 57 % TDN

6. หญ้าบัฟเฟล (Buffel Grass) Cenchrus ciliaris

แหล่งดั้งเดิม อยู่ในอาฟริกา อินเดียและอินโดนีเซีย นำเข้าประเทศไทยเมื่อปี 2498 จากประเทศฟิลิปปินส์ โดยกองอาหารสัตว์ กรมปศุสัตว์ (ตรีพล, 2527)

ลักษณะทั่วไป จัดเป็นหญ้ากอพุ่มประเภท Perennial ใบมีสีเขียวซีด

ลักษณะทางการเกษตร มีความทนทานต่อสภาพแห้งแล้งได้ดี ฟื้นตัวได้เร็วหลังการแทะเล็ม ชอบขึ้นในพื้นที่ที่มีการระบายน้ำได้ดี

การปลูก ใช้เมล็ดอัตรา 1 - 2 กก. / ไร่ หรือแยกกอปลูก ปลูกรวมกับถั่วเซนโตร หรือ เซอราโตรได้

การใช้ประโยชน์ เหมาะทั้งตัดสดและปล่อยโคแทะเล็ม สามารถใช้ทำหญ้าแห้งได้ดีอีกด้วย

คุณค่าทางอาหาร 11 % CP, 55 % TDN

7. หญ้ากินนี (Guinea Grass) Panicum maximum

แหล่งดั้งเดิม ในอาฟริกา อเมริกากลางและอเมริกาใต้ นำเข้ามาประเทศไทยเมื่อปี 2444 โดยเจ้าพระยาสุรวงศ์

ลักษณะทั่วไป เป็นหญ้าประเภท Perennial มีลำต้นตั้งตรงคล้ายกอตะไคร้ มีเหง้า ข้อมีสีขาว ใบยาวเรียว

ลักษณะทางการเกษตร มีระบบรากลึก ทนแล้งได้ดี ขึ้นได้ดีในที่ที่มีการระบายน้ำดี

การปลูก ใช้ส่วนลำต้นใต้ดินโดยการแยกกอ หรือใช้เมล็ดอัตรา 1 - 2 กก./ไร่ สามารถปลูกใต้ต้นไม้ใหญ่ได้ ทนต่อร่มเงาได้ดี ปลูกร่วมกับถั่วเซนโตร ถั่วเซอราโตรได้

การใช้ประโยชน์ ใช้ได้ทั้งตัดสดและปล่อยโคลงแทะเล็ม ควรให้เหลือตอไว้ประมาณ 15 ซม. ถ้าต่ำมากอาจตายได้

คุณค่าทางอาหาร อ่อน 14 % CP, แก่ 8 % CP, 56 % TDN

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

สำนักหอสมุดกลาง พระจอมเกล้าลาดกระบัง

พันธุ์ถั่ว (Legume Species) พืชตระกูลถั่วมีอยู่ด้วยกันทั้งหมดประมาณ 16,962 ชนิด แหล่งดั้งเดิมอยู่ในเขตร้อน ร้อนชื้น เมื่อมีการนำพันธุ์ถั่วจากแหล่งดั้งเดิมไปปลูกในท้องถิ่นต่างๆ ทำให้ลักษณะของลำต้นเปลี่ยนแปลงไปตามสภาพแวดล้อมที่ถั่วชนิดนั้นขึ้นอยู่ ถั่วที่นิยมปลูกเป็นพืชอาหารสัตว์มีดังนี้ คือ

1. ถั่วฮามาต้า (Hamata หรือ Verano Stylo) Stylosanthes hamata

แหล่งดั้งเดิม ในหมู่เกาะอินเดียตะวันตก และอเมริกากลาง นำเข้ามาประเทศไทยปี 2514 โดยมหาวิทยาลัยขอนแก่น และสำนักงานเกษตรภาคตะวันออกเฉียงเหนือ (ตรีพล, 2527)

ลักษณะทั่วไป เป็นประเภทกึ่ง Perennial การเจริญเติบโตในระยะแรกลำต้นจะตั้งตรง เมื่ออายุมากขึ้นจะมีกิ่งก้านแผ่ออกทางด้านข้าง ลำต้นมีขนาดเล็ก ใบย่อยมีรูปคล้ายหอก ดอกมีสีเหลือง

ลักษณะทางการเกษตร ปรับตัวเข้ากับสภาพแวดล้อมที่แห้งแล้งได้ดี

การปลูก ใช้เมล็ดอัตรา 4 - 6 กก./ไร่ แต่เมล็ดมีการพักตัว (Seed Dormancy) สูง ดังนั้นก่อนทำการปลูกควรทำลายการพักตัว (Break Dormancy) ก่อนโดยการนำไปแช่ในน้ำอุณหภูมิ 80° C นานประมาณ 10 นาที แล้วนำมาผึ่งให้แห้งก่อนนำไปปลูก

การใช้ประโยชน์ ปล่อยให้โคลงแทะเล็ม มีความทนทานต่อการแทะเล็มได้ดี ไม่ทนทานต่อสภาพร่มเงา

คุณค่าทางอาหาร 19 % CP, 50 % TDN (FAO, 1988)

2. ถั่วเซนโตร (ถั่วลาย, Centro) Centrosema pubescens

แหล่งดั้งเดิม อเมริกาใต้ ในประเทศไทยปลูกเป็นพืชคลุมดินในสวนยางมานานแล้ว

ลักษณะทั่วไป เป็นถั่วประเภทเลื้อย และเป็น Perennial มีเถาค่อนข้างเล็ก ใบไม่มีขน ดอกสีม่วงอ่อน ฝักจะแบนและหนา ยาว 7 - 15 ซม.

ลักษณะทางการเกษตร ทนทานต่อความแห้งแล้งและการแทะเล็มได้ดี สัตว์ชอบกิน

การปลูก ใช้เมล็ดอัตรา 2 กก./ไร่ นิยมปลูกร่วมกับหญ้าหลายชนิด เช่น หญ้ากินนี หญ้าขน หรือร่วมกับหญ้าพื้นเมือง

การใช้ประโยชน์ ปลูกร่วมกับหญ้า อาจใช้ตัดสดหรือปล่อยโคลงแทะเล็มก็ได้

คุณค่าทางอาหาร 23 % CP, 50 % TDN (FAO, 1988)

3. ถั่วเซอราโตร (Siratro) Macroptillium atropurpureum

แหล่งดั้งเดิม อเมริกาใต้ นำเข้ามาประเทศไทยเมื่อปี พ.ศ. 2505 โดยองค์การส่งเสริมกิจการโคนมแห่งประเทศไทย จากประเทศออสเตรเลีย (ตรีพล, 2527)

ลักษณะทั่วไป เป็นถั่วประเภท Perennial ลำต้นมีขนขึ้นอยู่ทั่วไป ใบด้านบนมีขนน้อยกว่าด้านล่าง ใบย่อยที่อยู่ด้านข้างมีลักษณะคล้ายรูปไข่ ใบมีส่วนเว้าเข้าไป

ลักษณะทางการเกษตร มีระบบรากแข็งแรง ทนแล้งได้ดี ไม่ชอบพื้นที่ที่มีน้ำขัง

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

84497

การปลูก ขยายพันธุ์โดยใช้เมล็ดในอัตรา 2 กก./ไร่ นิยมปลูกร่วมกับหญ้ากินนี หญ้าโร้ด หรือหญ้าขน

การใช้ประโยชน์ ใช้ตัดสดหรือปล่อยโคลงแทะเล็ม

คุณค่าทางอาหาร 17 % CP, 50 % TDN (FAO, 1988)

ตารางที่ 4 แสดงส่วนประกอบโภชนะของอาหารหยาบ

ชนิดอาหาร	= วัตถุแห้ง	%โปรตีนย่อยได้	%ยอดโภชนะย่อยได้	โปรตีน	ไขมัน	เยื่อใย	แป้ง น้ำตาล	เรธาตุ	แคลเซียม	ฟอสฟอรัส
กระถินใบสด	32.5	4.0	17.2	6.1	0.7	12.3	11.2	2.2	0.28	0.07
กะหล่ำปลี	7.6	1.1	6.6	1.4	0.2	0.2	4.4	0.7	0.05	0.03
ข้าวโพดต้นสด	22.7	0.5	13.0	1.3	0.4	6.0	13.6	1.4	0.07	0.01
ข้าวฟ่างต้นสด	24.9	0.8	17.3	1.5	1.0	7.0	14.0	1.4	0.09	0.13
คุดซูต้นสด	30.6	4.2	19.9	5.5	1.0	8.3	13.6	2.2	0.96	0.07
เซนโตรซีมาต้นสด	19.5	2.6	9.7	4.6	0.7	6.2	6.4	1.6	-	-
ถั่วเหลือง, ฝักอ่อน	24.2	3.1	15.5	4.0	1.0	6.4	10.4	2.4	0.37	0.07
ทาวสวิลสไตโล	25.3	-	-	4.4	0.8	6.2	9.6	4.3	0.43	0.19
แคใบสด	17.1	3.2	10.9	4.3	0.8	3.0	7.7	1.3	0.22	0.08
หญ้าคาอ่อน	29.6	1.0	17.3	1.7	0.7	11.5	14.1	1.7	-	-
หญ้าคาแก่	40.2	0.9	24.3	1.6	0.9	16.7	19.4	1.6	-	-
หญ้าแพนโกลา	20.7	-	-	2.2	0.5	5.8	9.7	2.5	0.11	0.07
หญ้าขน,ฤดูแล้ง	20.6	-	-	1.9	0.6	6.1	9.5	2.5	0.11	0.10
หญ้าขน, ฤดฝน	24.4	-	-	1.8	0.6	7.7	11.2	2.1	0.07	0.09
หญ้าขน, เฉลี่ย	27.8	1.0	14.9	1.8	0.4	10.0	12.7	2.9	-	-
หญ้าสตาร์	31.5	1.8	15.2	2.4	0.7	10.8	14.7	2.9	0.12	0.12

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ชนิดอาหาร	= วัตถุแห้ง	%โปรตีนย่อยได้	%ยอดโภชนะย่อยได้	โปรตีน	ไขมัน	เยื่อใย	แป้ง น้ำตาล	แร่ธาตุ	แคลเซียม	ฟอสฟอรัส
หญ้าซูดาน	28.5	1.0	18.6	1.7	0.5	9.6	14.0	2.1	-	-
หญ้ากินนี	26.8	0.8	13.6	1.4	0.4	11.5	10.5	3.0	0.10	0.06
หญ้าเนเปียร์ลูกผสม	21.9	0.7	12.5	1.1	0.3	9.0	8.9	2.6	0.07	0.12
หญ้าโร้ด	28.8	1.3	16.6	2.3	0.6	10.6	11.4	3.8	0.10	0.10
หญ้าแพรกยักษ์	25	2.0	15.0	2.8	0.5	6.4	12.2	3.1	-	-
ยอดอ้อย	25.7	0.6	12.5	1.3	0.4	8.4	12.3	3.3	0.02	0.06
ผักบุ้ง	6.2	-	-	2.2	0.5	0.7	2.4	0.5	-	-
ผักตบชวา	9.8	0.4	4.6	1.1	0.1	2.2	4.9	1.5	-	-
เถามันเทศ	12.3	1.9	7.7	2.9	0.4	1.7	6.1	1.3	0.09	0.04
กระถินใบแห้ง	91.2	18.3	66.8	24.4	4.6	14.9	39.4	7.9	0.76	0.19
คุดซูแห้ง	89.8	10.2	49.3	15.2	2.3	29.4	36.6	6.6	2.78	0.21
ถั่วเหลืองต้นแห้ง	88.0	9.6	49.0	14.4	3.3	27.5	35.8	7.0	0.95	0.24
ถั่วลิสงต้นแห้งปลิดฝักแล้ว	90.6	5.4	47.3	10.0	3.2	23.6	44.2	9.6	1.12	0.13
แคใบแห้ง	88.1	12.8	60.2	16.6	2.3	4.3	56.8	8.1	-	-
ฟางข้าว	92.5	0.6	41.5	3.9	1.4	22.5	39.2	14.5	0.19	0.07
ซังข้าวโพด	90.4	0.0	45.7	2.3	0.4	32.1	54.0	1.6	0.11	0.04
ข้าวโพดต้นแห้ง	90.6	2.1	51.9	5.9	1.6	30.8	46.5	5.8	0.54	0.09
ฝ้าย, เปลือกเมล็ด	90.8	0.0	43.7	3.9	0.9	45.0	38.4	2.6	0.13	0.06
ถั่วกระด้าง	89.0	12.7	52.5	18.1	3.2	21.8	36.7	10.1	-	-
หญ้าขน	90.2	1.9	41.6	4.6	0.9	33.6	45.5	6.6	-	-
หญ้าซูดาน	89.3	4.3	48.5	8.8	1.6	27.9	42.9	8.1	-	-

เอกสารนี้ได้มีไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ชนิดอาหาร	= วัตถุแห้ง	%โปรตีนย่อยได้	%ยอดโภชนะย่อยได้	โปรตีน	ไขมัน	เยื่อใย	แป้ง น้ำตาล	เถ้า	แคลเซียม	ฟอสฟอรัส
หญ้าเนเปียร์	89.1	3.4	40.4	8.2	1.8	34.0	34.6	10.6	-	-
หญ้าแพนโกลา	88.2	9.3	54.9	12.8	2.7	48.6	14.2	9.9	-	-
หญ้าซอกัม	84.1	6.8	41.3	11.9	1.7	24.2	39.4	1.7	-	-
ข้าวฟ่าง	38.1	1.5	22.1	2.8	1.2	9.1	22.9	2.3	-	-
ข้าวโพด	27.6	1.2	18.3	2.3	0.8	6.7	16.2	1.6	-	-
หญ้าเนเปียร์	26.8	0.3	11.6	1.1	0.6	11.4	11.8	1.9	-	-
หญ้าซูดาน	25.7	1.5	14.4	2.2	0.7	8.8	12.0	2.2	-	-
หญ้าขน	26.2	-	-	1.5	0.5	9.2	9.9	5.1	-	-
ยอดอ้อย	29.60	0.8	15.5	1.5	0.6	10.6	14.0	2.8	-	-
ฟางปรุงแต่ง	55.97	-	54.16	6.11	2.06	-	-	-	0.53	0.07
ฟางราดยูเรีย-น้ำตาล	63.48	-	51.94	7.02	1.92	-	-	-	0.53	0.09

2.4 คุณสมบัติทั่วไปของฟางข้าว

2.4.1 คุณสมบัติทั่วไป

1. เป็นผลพลอยได้จากการปลูกข้าว มีมากหลังฤดูเก็บเกี่ยวข้าว เป็นแหล่งอาหารหยาบสำหรับโค-กระบือในช่วงแล้ง

2. มีคุณค่าทางอาหารต่ำ มีโปรตีน เยื่อใย และค่าโภชนะย่อยได้ทั้งหมด (TDN) ประมาณ 2.76%, 36.17% และ 45% ของวัตถุแห้งตามลำดับ

3. อัตราการย่อยได้ต่ำ ทำให้ฟางอยู่ในกระเพาะนาน สัตว์จึงได้รับโภชนะต่าง ๆ น้อย ถ้าให้สัตว์กินฟางอย่างเดียวนาน ๆ จะทำให้น้ำหนักตัวลด

2.4.2 ข้อจำกัดและข้อแนะนำการใช้

1. ฟางใช้เป็นแหล่งอาหารหยาบสำหรับสัตว์เคี้ยวเอื้อง และควรใช้ร่วมกับอาหารข้น หรือเสริมด้วยใบพืชตระกูลถั่วโปรตีนสูง

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

2. การปรับปรุงคุณภาพของฟางข้าว เพื่อให้สัตว์ได้รับประโยชน์เพิ่มขึ้น ได้แก่ การทำฟางหมักยูเรีย และฟางปรุงแต่งสด โดยใช้สารละลายยูเรีย-กากน้ำตาล ราดฟางให้ทั่ว

3. การใช้ฟางหมักเลี้ยงโค-กระบือ สามารถใช้ในสภาพเปียกหรือแห้งก็ได้ ฟางหมักที่เปิดจากกอง ใหม่ ๆ มีกลิ่นฉุนของแอมโมเนีย ควรทิ้งไว้สักพัก (ประมาณ 2 ชั่วโมง) ก่อนให้สัตว์กิน ถ้าใช้ฟางหมักยูเรีย เป็นอาหารหยาบอย่างเดียว ควรเสริมอาหารข้น เพื่อให้เกิดแหล่งพลังงานในการสังเคราะห์โปรตีนของจุลินทรีย์ และควรมีน้ำสะอาดให้โค-กระบือกินตลอดเวลา

2.4.3 การทำฟางปรุงแต่ง

ในฤดูแล้งปัญหาที่เกษตรกรมักพบเป็นประจำทุกปีก็คือ การขาดแคลนหญ้าสดสำหรับเลี้ยงโคนม แต่ก็ยังพอจะหาสิ่งอื่นมาทดแทนได้ สิ่งนั้นก็คือ ฟางข้าว ซึ่งเป็นของเหลือใช้ทางการเกษตร หาง่าย และมีราคาค่อนข้างถูก แต่ก็มีข้อเสียคือ มีคุณค่าทางอาหารต่ำ คือมีโปรตีนต่ำ และย่อยยาก โดยจะสังเกตได้จากโคและกระบือทั่วไปมีลักษณะผอม ไม่สมบูรณ์ในฤดูแล้ง ดังนั้น ถ้าทำให้ฟางข้าวมีโปรตีนเพิ่มขึ้น และสามารถย่อยได้ง่ายขึ้น ก็จะมีประโยชน์ต่อการเลี้ยงโคนมเป็นอย่างมาก การปรุงแต่งฟางข้าวด้วยปุ๋ยยูเรียไม่เพียงแต่จะช่วยให้ย่อยง่ายขึ้น ยูเรียที่ใส่เข้าไปยังสลายตัวให้โปรตีนเพิ่มขึ้นจากฟางธรรมดาอีกประมาณ 4-5% แต่ขบวนการปรุงแต่งฟางข้าวไม่ใช่การหมัก เช่นกรณีของหญ้าหมัก ดังนั้นจึงไม่จำเป็นต้องอาศัยจุลินทรีย์ชนิดใดทั้งสิ้น การเติมสารเร่งการหมัก เช่นกากน้ำตาล รำมักเส้น หรือการควบคุมการเจริญของจุลินทรีย์บางชนิด เช่น เกลือแกงจะไม่ทำให้เกิดประโยชน์ต่อการปรุงแต่ง จึงไม่จำเป็นต้องใส่ให้สิ้นเปลือง นอกจากนี้ยังไม่จำเป็นต้องหั่นฟางย่ำ หรืออัด หรือหาวัสดุหนักๆ มาทับ และไม่จำเป็นต้องทำในร่มหรือสร้างหลังคากันฝน เพียงแต่ใช้มัดฟางคลุมด้านบนหรืออาจใช้วัสดุอื่นๆ เช่น เต็นท์ กระสอบเก่า ใบตาล คลุมก็ได้

วิธีทำฟางปรุงแต่งสามารถทำได้หลายวิธี เช่น ทำแบบกองบนพื้นราบและคลุมด้วยพลาสติก หรือทำเป็นบ่อซีเมนต์ ซึ่งวิธีนี้ในระยะยาวจะประหยัดกว่า เพราะลงทุนสร้างบ่อเพียงครั้งเดียว แต่ใช้ประโยชน์ได้หลายครั้ง จะทำเมื่อไรก็ได้ หากหาซื้อฟางได้ในราคาถูกไม่ต้องคำนึงถึงฤดูกาลมากนัก เก็บได้นานกว่า ประหยัดค่าพลาสติกที่ใช้คลุมป้องกันการรั่วซึมได้ดีกว่า นอกจากนี้ยังดัดแปลงเป็นบ่อหญ้าได้อีกด้วย

การทำฟางปรุงแต่งโดยใช้บ่อซีเมนต์บล็อค ขนาดบ่อซีเมนต์ ขึ้นอยู่กับจำนวนโคของเกษตรกรและความต้องการ หากต้องการทำฟางปรุงแต่งคราวละมากๆ ก็สร้างบ่อให้มีขนาดใหญ่ หรือสร้างขนาดเล็กแต่มีหลายบ่อ เพื่อให้ง่ายต่อการเปิดใช้ ขนาดที่ อ.ศ.ค. แนะนำ และได้ทดลองแล้วว่าสามารถทำฟางปรุงแต่งได้ผล เป็นบ่อขนาดเล็ก สร้างด้วยอิฐบล็อคเป็นรูปสี่เหลี่ยมผืนผ้า ฉาบด้วยปูนผสมทราย เพื่อป้องกันการรั่วซึม และไม่ให้สัมผัสดินด้านบน ด้วยพลาสติกใส ขนาดของบ่อ มีความจุประมาณ 3.42 ลูกบาศก์เมตร หรือจุฟางได้ประมาณ 16 ฟ่อน (320 กก.) กว้างประมาณ 1 เมตร 75 เซนติเมตร หรือใช้อิฐบล็อค 4 ก้อน ยาวประมาณ 2 เมตร 30 เซนติเมตร หรือใช้อิฐบล็อค 5 1/2 ก้อน

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

และสูงประมาณ 85 เซนติ เมตร หรืออิฐประมาณ 4 ก้อน ค่าใช้จ่ายในการทำบ่อซีเมนต์ ในการทำบ่อซีเมนต์โดยใช้อิฐบล็อคนี้เสียค่าใช้จ่ายไม่สูงมากนัก โดยเฉพาะเรื่องค่าแรง หากลงมือทำเอง โดยเฉลี่ยแล้ว จะใช้วัสดุดังต่อไปนี้ - อิฐบล็อค 76 ก้อนๆ ละ 2.50 บาท เป็นเงิน 190 บาท - ทรายหยาบประมาณ 0.5 คิวๆ ละ 150 บาท เป็นเงิน 75 บาท - ปูนซีเมนต์ประมาณ 2 ถุงๆ ละ 80 บาท เป็นเงิน 160 บาท สรุปแล้วลงทุนครั้งเดียว จะใช้เงินประมาณ 425 บาท ต่อหนึ่งบ่อ แต่สามารถใช้งานได้นานหลายปี จะใช้ฟางเท่าใดในการปรุงแต่งฟางแต่ละครั้ง การปรุงแต่งคุณภาพฟางแต่ละครั้ง ควรประมาณให้พอเพียงกับจำนวนโคที่เลี้ยงไว้ในฟาร์ม หรือตามจำนวนโคที่ต้องการให้ กิน (เช่น โคที่กำลังให้นม โคสาว เป็นต้น) โดยกะให้ใช้หมดกองภายใน 3 - 4 สัปดาห์ และทำติดต่อกัน โดยกองใหม่สามารถเปิด ใช้ได้เมื่อกองแรกหมดพอดี โค 1 ตัว น้ำหนักประมาณ 380 - 400 กก. จะกินได้ประมาณ 7 - 9 กก./วัน อย่างไรก็ตามการทำกองเล็กๆ (ไม่เกิน 2,000 กก.) แล้วใช้หมดภายใน 3 - 4 สัปดาห์ จะได้ผลดีกว่ากองใหญ่แล้วเลี้ยงในระยะนานขึ้น เพราะ ถ้าทิ้งไว้เป็นเวลานานๆ ปริมาณไนโตรเจนซึ่งเป็นแหล่งโปรตีนในฟางปรุงแต่งจะลดลง ถ้าทิ้งไว้นานฟางจะยุ่ยและทำให้ความน่ากินลดลง การทำกองสูงมากๆ แอมโมเนียที่เกิดจากการสลายตัวของยูเรียจะกระจายไม่ทั่วกอง การทำกองสูงๆ อันตรายต่อผู้ปฏิบัติและยากต่อการนำไปใช้

อัตราของฟางต่อน้ำต่อปุ๋ยยูเรีย ฟาง/น้ำ/ปุ๋ยยูเรีย = 100/100/6

อุปกรณ์ที่ใช้ในการปรุงแต่งฟางข้าว

1) ตาชั่ง
2) บัวรดน้ำ
3) แผ่นพลาสติกใส บาง (พลาสติกในราคาถูกชนิดที่ใช้ทำเห็ดฟาง)
4) ฟางข้าวไม่ขึ้นรา ในที่นี้จะใช้ฟางอัดฟ่อนเพราะสะดวกในการทำและการนำไปใช้ จำนวน 16 ฟ่อน (โดยประมาณ ฟาง 1 ฟ่อน หนักประมาณ 20 กก. ฟาง 16 ฟ่อน หนักประมาณ 320 กก.)
5) ปุ๋ยยูเรียประมาณ 20 กก.
6) น้ำประมาณ 320 กก.
7) กระสอบหรือวัสดุอื่นสำหรับคลุมชั้นบนสุดเพื่อไม่ให้ฟางปรุงแต่งสัมผัสแดดโดยตรง

วิธีทำฟางปรุงแต่ง

แบ่งฟาง ยูเรีย และน้ำ ออกเป็น 2 ส่วนเท่าๆ กัน คือ ฟางส่วนละ 8 ฟ่อน น้ำ 160 กก. และปุ๋ยยูเรีย 10 กก. เรียงฟาง 8 ฟ่อน แรกลงไปในบ่อก่อน โดยวางตั้งฟ่อนฟางขึ้น แกะลวดหรือเชือดที่มัดฟางออก(ไม่จำเป็นต้องกระจายฟาง) รดน้ำเปล่าที่ไม่ได้ผสมยูเรียประมาณ 60 กก. ให้ทั่วก่อน จากนั้นละลายปุ๋ยยูเรีย 10 กก. กับน้ำ 100 กก. นำไปรดฟางที่อยู่ในบล็อคให้ทั่ว การทำเช่นนี้จะช่วยให้ยูเรียกระจายไป ตามเส้นฟางอย่างทั่วถึง ส่วนฟางที่เหลือก็ทำในลักษณะเดียวกัน โดยวางซ้อนขึ้นไป

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ด้านบนได้เลย เรียงฟางเต็มบ่อแล้ว ใช้พลาสติกใสคลุมด้านบน โดยวางพลาสติกให้เลื่อมกันและเหน็บชายลงไปด้านข้างในบ่อให้เรียบร้อยเพื่อป้องกันการรั่วซึมของแอมโมเนีย คลุมด้วยกระสอบเพื่อไม่ให้กองฟางสัมผัสแดดโดยตรง ใช้ดินหรือวัตถุหนักๆ วางทับบนกระสอบไม่ให้ลมพัดกระสอบปลิว

การนำมาใช้ การปรุงแต่งคุณภาพฟางข้าวจะใช้เวลาประมาณ 3 สัปดาห์ จึงจะเริ่มเปิดมาใช้ได้ การเปิดกองก่อนกำหนดจะทำให้การปรุงแต่งไม่สมบูรณ์ วิธีการเปิดกองมาใช้จะเปิดจากทางด้านกว้างของบ่อ โดยนำวัสดุคลุมออกและเปิดพลาสติกพับตามขวาง นำฟางปรุงแต่งฟ่อนที่ติดอยู่ริมสุดทั้งชั้นบนและล่างออกมาใช้ก่อนตามปริมาณที่ต้องการในแต่ละวัน แล้วปิดพลาสติกและวัสดุคลุมตามเดิม ทำเช่นนี้ทุกวันจนกระทั่งหมดกองเริ่มเริ่มเปิดกองใหม่ต่อไป ฟางที่ปรุงแต่งคุณภาพแล้ว เมื่อนำออกมาจากกองจะมีกลิ่นแอมโมเนียแรงมาก ซึ่งมีความน่ากินต่อโคน้อย จึงจำเป็นต้อง นำมาผึ่งในร่มให้หมดกลิ่นเสียก่อน โดยใช้เวลาประมาณ 2 - 3 ชั่วโมง ในตอนกลางวันหรืออาจจะเปิดบ่อในตอนค่ำและผึ่งฟางไว้ตลอดคืน รุ่งเช้าสามารถนำมาเลี้ยงโคได้เมื่อเปิดกองแล้วให้กินให้หมดภายใน 3 - 4 สัปดาห์

ประโยชน์ของการเลี้ยงโคด้วยฟางปรุงแต่ง

1. ฟางที่ปรุงแต่งจะมีความน่ากินต่อโคเทียบเท่าอาหารหยาบอย่างดี เช่น หญ้าแห้ง หญ้าสด หญ้าหมัก เพราะย่อยง่ายและรสชาติดี

2. ฟางที่ปรุงแต่งแล้วจะมีเปอร์เซ็นต์ไนโตรเจน ซึ่งเป็นแหล่งโปรตีนที่สำคัญ เพิ่มขึ้นอีก 2.2 - 2.5 เท่า การย่อยได้เพิ่มขึ้น 8% และ มีคุณค่าทางอาหารทัดเทียมหญ้าแห้ง

3. ฟางปรุงแต่งมีราคาต่ำกว่าหญ้าแห้ง หรือหญ้าหมัก ทั้งยังทำได้ง่ายกว่า

4. การทำฟางปรุงแต่งเป็นการเก็บสำรองอาหารให้โคกินในฤดูแล้งซึ่งขาดแคลนหญ้า และทำให้โคมีการเจริญเติบโตลักษณะสมบูรณ์ สุขภาพดี เช่นเดียวกับช่วงฤดูฝนที่มีหญ้าอุดมสมบูรณ์ และนอกจากนี้โคจะเจริญเติบโตได้ดีเท่ากับเลี้ยงด้วยหญ้าสด หรือหญ้าแห้ง

5. การเลี้ยงโคด้วยฟางปรุงแต่งจะใช้ต้นทุนการผลิตต่อโค 1 ตัวต่ำที่สุด เมื่อเทียบกับการเลี้ยงด้วยหญ้าสด หญ้าแห้ง หญ้าหมัก

6. การนำฟางข้าวมาปรุงแต่งคุณภาพเป็นทางเดียวที่เกษตรกรที่ไม่มีพื้นที่ปลูกสร้างแปลงหญ้าสามารถเก็บถนอมอาหารที่มีคุณภาพ ไว้ใช้ในฤดูแล้งได้ เพราะฟางเป็นวัสดุเหลือใช้ทางการเกษตรซึ่งอยู่ทั่วไปทุกพื้นที่ และราคาถูก

สิ่งจำเป็นในการเลี้ยงโคด้วยฟางปรุงแต่ง

1. โคทุกตัวควรได้รับอาหารข้นอย่างน้อยวันละ 1.5 กก. และได้รับแร่ธาตุอย่างพอเพียง

2. โคทุกตัวต้องได้รับวิตามินเอและอีเสริม โดยอาจจะได้จากหญ้าสด หรือใบกระถินสด วันละประมาณ 5 กก. หรือให้กินวิตามิน เอและอีกประมาณวันละ 1 ช้อนชา ต่อตัว หรืออาจจะฉีดวิตามินเอดีอี ให้ในอัตรา 5 ซีซี. ต่อตัวต่อเดือน

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

3. ต้องมีน้ำให้โคกินตลอดเวลา การขาดน้ำจะทำให้โคกินฟางปรุงแต่งลดลง

ข้อควรระวัง

1. ระวังอย่าให้พลาสติกที่คลุมมีรูหรือบ่อซีเมนต์แตกหรือมีรอยรั่ว
2. วิธีทำควรแยกทำทีละชั้น
3. ต้องละลายยูเรียกับน้ำให้เข้ากันให้ดีเสียก่อน
4. ไม่ใช้กับโคอายุต่ำกว่า 6 เดือน

ตารางที่ 5 แสดงส่วนประกอบโภชนะทางเคมีของฟางชนิดต่างๆ

โภชนะ	ฟางธรรมดา	ฟางหมักยูเรีย		ฟางราดสารละลายยูเรีย – กากน้ำตาล
		สด	แห้ง	
วัตถุแห้ง (DM)	90.0	57.0	90.0	63.48
โปรตีนรวม (CP)	2.76	4.99	7.88	7.02
เยื่อใย (CF)	38.13	21.11	33.33	-
เถ้า (Ash)	14.54	11.6	18.3	-
ไขมัน (EE)	2.00	3.09	4.88	1.92
คาร์โบไฮเดรต (NFE)	32.27	16.21	25.61	-
โภชนะย่อยได้ทั้งหมด (TDN)	40.2	28.22	44.55	-
โปรตีนย่อยได้ (DP)	0	2.69	4.24	-
การย่อยได้ของวัตถุแห้ง	50.0	68.56	53.0	51.94

2.5 คุณสมบัติทางกายภาพของฟางข้าว

คุณสมบัติทางกายภาพของฟางข้าวที่ศึกษาได้แก่ ลักษณะทั่วไปของฟ่อนฟางข้าว มุมเสียดทานของฟ่อนฟางข้าวบนผิวโลหะเรียบ

2.5.1 ลักษณะทั่วไปของฟ่อนฟางข้าว

ฟางข้าวที่ใช้ในการศึกษาถูกอัดเป็นฟ่อน มีมิติเฉลี่ยเป็น 35*49*90 เซนติเมตร น้ำหนักโดยเฉลี่ย 12.35 กิโลกรัม (ดังตารางในภาคผนวก) ความชื้นมาตราฐานเปียก 8.96% ฟางแต่ละฟ่อนประกอบด้วยชั้นฟางประมาณ 6 – 10 ชั้น โดยมีความหนาประมาณ 10 – 17 เซนติเมตร เป็นชั้นภาคตัดขวาง ซึ่งจะแยกกันภายในก้อนฟางเมื่อปลดเชือกมัดและหมุนพลิกไป 90° เชือกที่ใช้มัดเป็นเชือกเกลียวโดยมัดเป็น 2 แถว

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

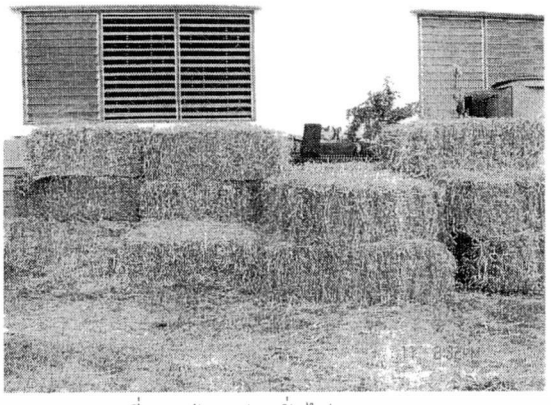

ภาพที่ 2.3 ฟ่อนฟางทั่วไปของเกษตรกร

ภาพที่ 2.4 และ 2.5 มิติด้านบนและด้านข้างของฟ่อนฟาง

2.5.2 มุมเสียดทานของฟ่อนฟางข้าวบนผิวโลหะเรียบ

ฟางที่ใช้ศึกษามีลักษณะเป็นฟางข้าวอัดฟ่อน สีเหลือง ลำต้นเล็ก มีมิติ (35*49*90 เซนติเมตร) น้ำหนักโดยเฉลี่ย 12.35 กิโลกรัม โดยการนำฟ่อนฟางมาวางบนผิวโลหะเรียบและค่อยๆยกแผ่นโลหะที่ปลายด้านหนึ่งให้เอียงทีละเล็กน้อย จนกระทั่งฟ่อนฟางเริ่มเคลื่อนที่ลงมาด้วยความเร็วค่อนข้างคงที่ วัดค่าความสูงและระยะฐานโดยใช้ลูกดิ่งช่วยในการวัด และคำนวณค่ามุมเสียดทานของฟ่อนฟางข้าวบนพื้นผิวโลหะเรียบ

จากการทดลอง 5 ครั้ง (ดังตารางในภาคผนวก) ค่าเฉลี่ยมุมเสียดทานของฟ่อนฟางบนผิวโลหะเรียบมีค่าเท่ากับ 19.77° หรือมีค่าประมาณ 20° กับแนวราบ

2.5.3 ความชื้นของฟางข้าว

<u>วิธีการทดลอง</u> :

นำฟางข้าวจำนวนหนึ่งมาหาค่าความชื้นโดยวิธีใช้ตู้อบ ด้วยการชั่งน้ำหนักฟางและภาชนะบรรจุที่แห้งก่อนอบ จากนั้นนำเข้าตู้อบที่อุณหภูมิ 105 °C เป็นเวลา 114 ชั่วโมง แล้วนำฟางในภาชนะบรรจุออกจากตู้อบใส่ลงในโถดูดความชื้นทิ้งไว้ให้เย็นจึงนำมาชั่งน้ำหนักภายหลังการอบ ความชื้นมาตรฐานเปียกหรือความชื้นปกติ คำนวณได้จากสูตร

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

$$MC_w = 100 (w - d) / w \quad \text{.....(1)}$$

และความชื้นมาตรฐานแห้ง คำนวณได้จากสูตร

$$MC_d = 100 (w - d) / d \quad \text{.....(2)}$$

เมื่อ MC_w คือ ความชื้นมาตรฐานเปียก , %

MC_d คือ ความชื้นมาตรฐานแห้ง , %

w คือ มวลของวัสดุ (ก่อนอบ) , g

d คือ มวลของวัสดุแห้ง (หลังอบ) ,g

จากการทดลอง 5 ครั้ง (ดังตารางในภาคผนวก) ความชื้นมาตรฐานเปียก และ ความชื้นมาตรฐานแห้งของฟางข้าวมีค่าโดยเฉลี่ย 8.96 % และ 9.84% ตามลำดับ

2.6 การศึกษาเครื่องหั่นวัสดุเกษตรในประเทศ

จากการสำรวจการใช้เครื่องหั่นเศษต้นพืชลำต้นอ่อน พบว่า มีการใช้เครื่องจักรกลสำหรับหั่นต้นข้าวโพด หญ้าเลี้ยงสัตว์ และฟาง อยู่ 4 แบบ ซึ่งหลักการทำงานจะคล้ายคลึงกัน คือ กลไกสำคัญจะประกอบด้วย 2 ระบบ คือ ระบบหั่นตัด และ ระบบป้อน ส่วนรูปแบบ ตลอดจนประสิทธิภาพของการทำงานของแต่ละแบบจะแตกต่างกันไป ซึ่งสรุปได้ดังนี้

2.6.1 แบบพูเล่ย์ติดใบมีด

เครื่องหั่นแบบนี้เบื้องต้นพัฒนาและผลิตเพื่อใช้ในการหั่นต้นข้าวโพด และหญ้าสำหรับเลี้ยงสัตว์ มีโครงสร้างแบบง่ายๆ โดยระบบหั่นตัดใช้พูเล่ย์ร่องบี ขนาดเส้นผ่าศูนย์กลาง 45.7 เซนติเมตร ซึ่งมีแกนเสริมลักษณะโค้งเชื่อมระหว่างขอบกับดุมเพลาพูเล่ย์ จำนวน 4 แกน มีใบมีดโค้ง หนาประมาณ 3 มม. ติดบนแกนเสริม 2 ใบ ในตำแหน่งห่างกัน 180 องศา ชุดใบมีดนี้จะหมุนหั่นตัดต้นพืชที่เคลื่อนที่เข้ามาด้วยระบบป้อนตรงบริเวณโครงเครื่องที่ติดใบมีดรับอยู่กับที่ในลักษณะคล้ายเขียงของการหั่นตัด ส่วนระบบป้อนประกอบด้วยลูกกลิ้งทรงกระบอก 2 อัน ผิวรอบๆ มีปุ่มเหล็กลักษณะเป็นฟันแหลมหมุนสวนทางกัน ไม่สามารถปรับระยะห่างและความเร็วของลูกกลิ้งได้ ดังแสดงในรูปที่ 2.6

จากข้อมูลผู้ผลิต ต้องใช้เครื่องยนต์ 3 แรงม้า หรือ มอเตอร์ไฟฟ้า 1.5 แรงม้า ความเร็วพูเล่ย์ติดใบมีดประมาณ 400-500 รอบต่อนาที อัตราการหั่นต้นข้าวโพด หรือหญ้า 1-2 ตัน/ชั่วโมง

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

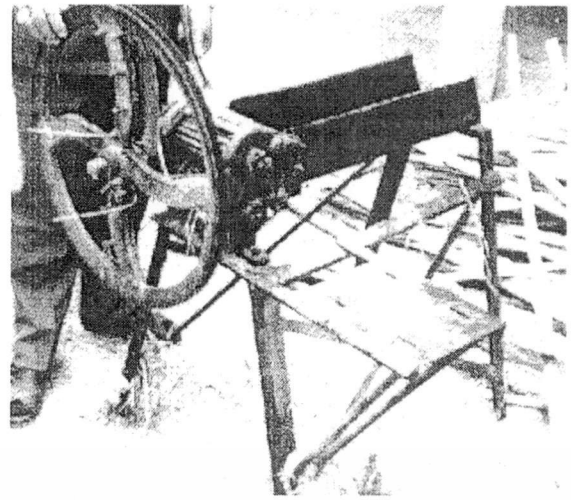

ภาพที่ 2.6 เครื่องหั่นแบบพูเล่ย์ติดใบมีด

2.6.2 แบบดุมใบพัดติดใบมีด

ถูกสร้างขึ้นเพื่อใช้ในการหั่นหญ้าเลี้ยงสัตว์ โดยระบบหั่นตัดนั้นประกอบด้วย ดุมเหล็กหล่อ ซึ่งด้านหนึ่งเป็นจานวงแหวน ซึ่งมีปีกเหล็กยื่นออกตั้งฉากกับหน้าจาน ทำหน้าที่เหมือนใบพัด อีกด้านหนึ่งของปีกเหล็กแต่ละอันจะมีแผ่นเหล็กวางขนานกับจานวงแหวน ซึ่งมีปีกเหล็กยื่นออกตั้งฉากกับหน้าจาน จำนวน 2 ใบ ห่างกันประมาณ 180 องศาทำหน้าที่เหมือนใบพัด อีกด้านหนึ่งของปีกเหล็กแต่ละอัน จะมีแผ่นเหล็กขนานกับจานวงแหวน โดยมีใบมีดติดอยู่บนเหล็กแผ่นนี้ แผ่นละ 1 ใบ ส่วนใบมีดรับจะติดตั้งอยู่บนโครงเครื่อง ขนานกับแนวเส้นผ่าศูนย์กลางของดุมใบมีด โดยชุดดุมใบมีดนี้จะมีฝาครอบด้านบน ข้างหนึ่งของฝาครอบบนจะมีช่องทางออกให้วัสดุที่ถูกหั่นตัดแล้วถูกใบพัดดุมใบมีดพัดเป่าออกมา โดยปล่องทางออกนี้สามารถหมุนปรับทิศทางของการเป่าทิ้งได้ตามความต้องการ สำหรับระบบป้อนนั้นจะรับการถ่ายทอดกำลังผ่านสายพานจากเครื่องต้นกำลัง เข้าสู่ชุดเฟืองเกียร์ขับเคลื่อน 4 ตัว ซึ่งแต่ละตัวสามารถเปลี่ยนสลับกันได้ เพื่อปรับอัตราทดความเร็วระหว่างใบมีดกับชุดป้อน ทำให้สามารถปรับขนาดความยาวของการตัดได้ตามต้องการ ชุดเฟืองเกียร์นี้จะส่งกำลังไปยังลูกกลิ้งป้อนต้นพืช โดยผ่านห้องเฟืองเกียร์บังคับการหมุนของลูกกลิ้ง คือ สามารถให้ลูกกลิ้งหยุดหมุนในขณะที่ดุมใบมีดหมุนอยู่ หรือว่าหมุนเดินหน้าและถอยหลังได้ในกรณีเกิดการติดขัดที่ระบบป้อน ลูกกลิ้งป้อนของเครื่องแบบนี้จะเป็นทรงกระบอก มีปุ่มฟันโดยรอบ จำนวน 2 อัน หมุนสวนทางกัน โดยลูกกลิ้งอันบนสามารถปรับเลื่อนได้โดยการควบคุมของสปริง เพื่อให้เกิดการปรับระยะห่างระหว่างลูกกลิ้งให้เหมาะสมกับขนาดของวัสดุที่จะหั่นตัดดังแสดงในภาพที่ 2.7 และ 2.8

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

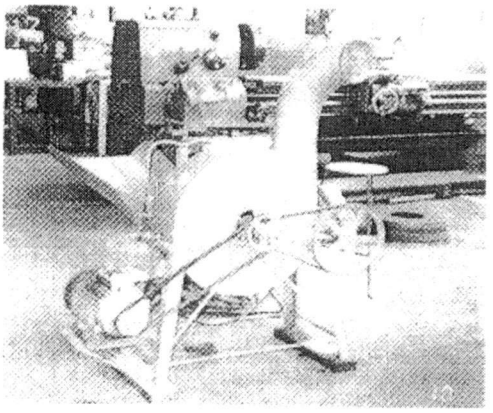

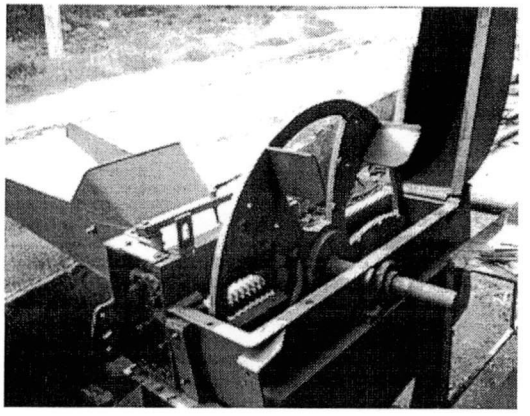

ภาพที่ 2.7 และ 2.8 เครื่องหั่นแบบดุมใบพัดติดใบมีด

2.6.3 แบบชุดใบมีดทรงกระบอก

เครื่องหั่นแบบนี้พัฒนาโดยภาควิชาวิศวกรรมเกษตร คณะวิศวกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ วิทยาเขตกำแพงแสน (ภาพที่ 2.9) โดยระบบหั่นตัดประกอบด้วย โครงชุดใบมีด ซึ่งมีลักษณะเป็นทรงกระบอก ขนาดเส้นผ่าศูนย์กลาง 240 มม. และชุดยึดใบมีด ประกอบติดอยู่บนโครงทรงกระบอก ในลักษณะเอียงทำมุม 10 องศา ชุดใบมีดนี้ประกอบด้วยใบมีด 6 ใบ วางรอบโครง โดยมีระยะห่างระหว่างใบมีดเท่ากัน และมีใบมีดรับ 1 ใบ ติดตั้งอยู่กับโครงเครื่อง เอียงทำมุม 43 องศา กับระนาบแนวราบ

ในการทำงาน ทรงกระบอกติดใบมีดจะหมุนหั่นตัดวัสดุที่ถูกป้อนเข้ามาพาดบนใบมีดรับที่ตั้งอยู่กับที่ สำหรับระบบป้อนนั้น ประกอบด้วยลูกกลิ้ง 2 ชุดๆ ละ 2 อัน ขนาดไม่เท่ากัน ลูกบนจะมีขนาดใหญ่กว่า คือ มีเส้นผ่าศูนย์กลาง 76 มม. ในขณะที่ลูกล่างมีเส้นผ่าศูนย์กลางเพียง 57 มม. ลูกกลิ้งทั้ง 2 อัน มีขนาดเท่ากัน คือ ยาว 380 มม. ภายหลังได้มีการปรับปรุงลดขนาดลงเหลือ 300 มม. และจะหมุนสวนทางกัน เพื่อดึง-ผลักวัสดุเข้าสู่เครื่อง ลูกกลิ้งแต่ละชุดทำด้วยวัสดุแตกต่างกัน คือ ชุดหนึ่งทำด้วยยางสำหรับใช้กับฟางข้าว อีกชุดหนึ่งทำด้วยเหล็กสำหรับใช้กับพืชอาหารสัตว์สดที่มีคุณสมบัติค่อนข้างแข็ง สำหรับลูกกลิ้งเหล็กนั้นที่ผิวจะเซาะเป็นร่องตามความของลูกกลิ้ง ระยะห่างระหว่างลูกกลิ้งทั้งสองจะปรับขนาดได้อย่างอัตโนมัติตามขนาดของวัสดุที่กำลังหั่นตัด

จากรายงานผลการทดสอบสมรรถนะการทำงานระยะสั้นพบว่า สามารถหั่นตัดฟางที่ผ่านการอัดฟ่อนมาแล้วได้ชั่วโมงละ 82.2 กิโลกรัม ที่ความเร็วรอบชุดใบมีด 203 รอบต่อนาที

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

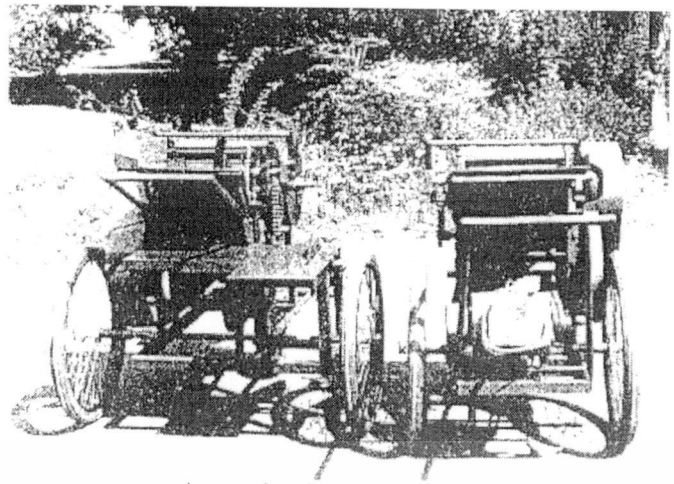

ภาพที่ 2.9 เครื่องหั่นแบบใบมีดทรงกระบอก

2.6.4 แบบใบมีดไขว้

เครื่องหั่นแบบนี้พัฒนาจากต่างประเทศเพื่อหั่นฟางข้าว โดยศูนย์วิจัยพืชสวนเชียงราย สถาบันวิจัยพืชสวน กรมวิชาการเกษตร ได้จัดซื้อไว้ใช้เพื่อหั่นฟางในงานวิจัยการเพาะเห็ด (ภาพที่ 2.10) เครื่องหั่นแบบนี้เป็นการผสมผสานระหว่างเครื่องแบบดุมใบพัด กับแบบทรงกระบอก โดยชุดใบมีดหั่นตัดประกอบด้วยเหล็กแผ่นโครงหลัก จะวางเยื้องไขว้และเชื่อมติดเป็นชิ้นส่วนเดียวกันด้วยเหล็กแผ่น ซึ่งด้านหนึ่งไสเป็นมุมคมตามด้านยาวทำมุม 45 องศา วางขวางในระนาบของส่วนยาวสุดของด้านกว้างของเหล็กโครงหลัก บนเหล็กแผ่นเชื่อมขวางนี้จะเจาะร่อง 3 ร่อง ตามด้านยาวของเหล็กเพื่อเป็นที่ยึดใบมีด และสามารถปรับแต่งตำแหน่งของใบมีด

ใบมีดรับมีลักษณะแตกต่างกับเครื่องหั่นแบบอื่น ที่ได้กล่าวมาแล้ว กล่าวคือ ปลายคมของใบมีดรับโดยทั่วไปจะเป็นแนวเส้นตรง แต่ปลายคมของใบมีดรับของเครื่องหั่นแบบนี้จะแอ่นเป็นส่วนโค้งเข้าหาแนวกึ่งกลางของใบมีดรับ เพื่อให้รับสอดคล้องกับปลายคมใบมีดหั่นตัด ใต้เหล็กโครงยึดใบมีดมีเหล็กแผ่นอีก 1 แผ่น เชื่อมติดอยู่กับเหล็กโครงหลักและเหล็กโครงยึดใบมีด ในลักษณะทำมุมประมาณ 90 องศา กับระนาบ ช่วยเสริมความแข็งแรงให้กับโครงใบมีดหั่นตัด และทำหน้าที่เป็นใบพัดในขณะที่ชุดใบมีดหั่นตัดหมุนทำงาน เป่าฟางที่ถูกหั่นแล้วออกจากเครื่องทางด้านหน้า ด้านหนึ่งของแกนเพลาชุดใบมีดหั่นตัดจะมีพูเล่ย์ติดอยู่เพื่อรับการถ่ายทอดกำลังจากเครื่องต้นกำลังด้วยสายพาน ส่วนปลายแกนเพลาด้านตรงข้ามจะมีล้อช่วยแรง (Fly wheel) ติดตั้งอยู่

ระบบป้อน ประกอบด้วย ลูกกลิ้ง 2 อัน เส้นผ่าศูนย์กลางประมาณ 90 มม. ลูกกลิ้งบนจะมีสันนูนสี่เหลี่ยม ขนาดความกว้างประมาณ 15 มม. ตามความยาวของลูกกลิ้ง จำนวน 6 แถว ส่วนลูกล่างนั้นจะมีผิวเรียบตลอด ลูกกลิ้งทั้ง 2 อัน จะหมุนสวนทางกัน ระยะห่างระหว่างลูกกลิ้งจะเปลี่ยนแปลงสัมพันธ์กับขนาดความหนาของวัสดุที่ป้อน ทำให้วัสดุถูกกดยึดอย่างมั่นคงอย่างอัตโนมัติ ซึ่งจะทำให้เกิดการหั่นตัดอย่างมีประสิทธิภาพตลอดเวลา

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

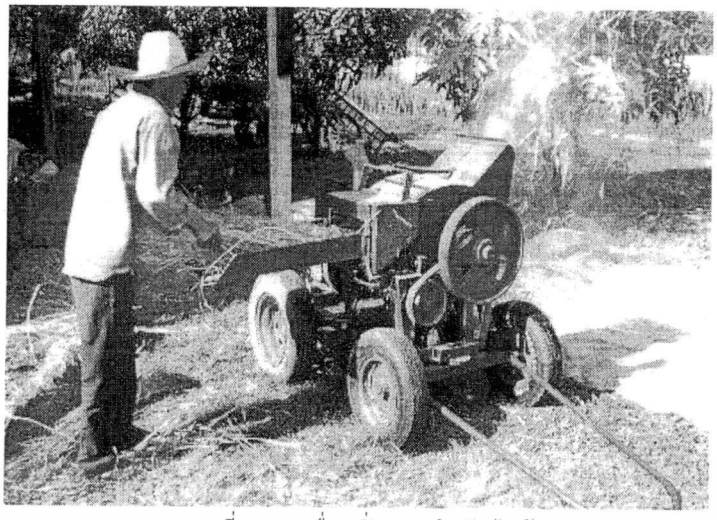

ภาพที่ 2.10 เครื่องหั่นแบบใบมีดไขว้

2.7 การศึกษาเครื่องหั่นฟางในต่างประเทศ

ผลิตโดย Greenheyes fram ใช้สำหรับหั่นฟางและพ่นออกไปปูพื้นคอกสัตว์เพื่อให้แห้งและสะอาด ตัวเครื่องติดตั้งอยู่หลังแทรกเตอร์เพื่อความสะดวกในการเข้าทำงานในพื้นที่ ใช้ต้นกำลังจากเพลา PTO สามารถหั่นฟางได้ทีละ 1 ฟ่อน เพื่อความสะดวกในการทำงานจึงออกแบบให้มีส่วนบรรทุกฟางฟ่อนที่ส่วนท้ายของเครื่องโดยสามารถบรรทุกได้ 4 ฟ่อน ในระหว่างการทำงานเครื่องจะถูกยกให้พ้นจากพื้นโดยระบบไฮดรอลิกของแทรกเตอร์ ดังแสดงในภาพที่ 2.11

ภาพที่ 2.11 เครื่องหั่นฟางสำหรับใช้ปูพื้นคอก

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

2.8 ทฤษฎีที่เกี่ยวข้องกับการออกแบบเครื่อง

2.8.1 อัตราทด (Velocity ratio) m_ω

ใช้ในการออกแบบชุดถ่ายทอดกำลัง คืออัตราส่วนระหว่างความเร็วเชิงมุมของเฟืองขับต่อความเร็วเชิงมุมของเฟืองตาม ถ้าให้ "1" และ "2" แทนเฟืองขับและเฟืองตาม ตามลำดับ จากความรู้ทางด้านกลศาสตร์จะได้ว่า

$$m_\omega = \frac{\omega_1}{\omega_2} = \frac{n_1}{n_2} = \frac{d_2}{d_1} = \frac{N_2}{N_1} \qquad \text{.....(3)}$$

โดยที่ ω = ความเร็วเชิงมุม, rad/s

n = ความเร็วรอบ, rpm

d = เส้นผ่านศูนย์กลางพิตช์, mm หรือ in

N = จำนวนฟัน

2.8.2 การคำนวณสมรรถนะการทำงานของเครื่องสับ

สมรรถนะการสับ (Capacity of cut)

$$\text{สมรรถนะการสับ (กิโลกรัม/ชั่วโมง)} = \frac{\text{ปริมาณฟางที่สับได้ (กิโลกรัม)} \times 60}{\text{เวลา(นาที)}} \qquad \text{..... (4)}$$

2.8.3 การคำนวณเปอร์เซ็นต์การเก็บฟางไม่หมด

$$\text{เปอร์เซ็นต์การเก็บฟางไม่หมด (\%)} = \frac{\text{น้ำหนักของฟางที่ไม่ถูกเก็บ(กิโลกรัม)}}{\text{น้ำหนักของฟางทั้งหมด(กิโลกรัม)}} \times 100 \qquad \text{.....(5)}$$

(Percent loss)

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

บทที่ 3

การออกแบบและการสร้าง

ทำการออกแบบและสร้างเครื่องหั่นแบบใหม่เพื่อขจัดปัญหาการหั่นฟางของเครื่องหั่นแบบเดิมคือเกษตรกรต้องทำการแยกฟางออกแล้วจึงค่อยทำการป้อน ซึ่งทำให้การทำงานเกิดความล่าช้า และสิ้นเปลืองแรงงาน ซึ่งส่วนประกอบของเครื่องที่ทำการออกแบบและสร้าง มีรายละเอียดดังนี้

3.1 ถังบรรจุฟ่อนฟาง

มีลักษณะเป็นถังโลหะสี่เหลี่ยมโดยออกแบบให้สามารถบรรจุฟ่อนฟางที่มีจำหน่ายในท้องตลาด คือมีลักษณะเป็นลูกบาศก์สี่เหลี่ยมขนาดกว้าง 50 ซม. ยาว 55 ซม. สูง 95 ซม. ปากถังอยู่ที่ส่วนบนหันออกมาทางด้านข้างเพื่อความสะดวกในการใส่ฟ่อนฟางให้มีทิศตั้งฉากกับการวางตัวของใบมีด ที่ส่วนล่างเป็นถังกลมมีเส้นผ่าศูนย์กลาง 86 ซม. สูง 37 ซม. ด้านหน้าของถังมีปล่องลมขนาดเส้นผ่าศูนย์กลาง 17 ซม. เพื่อใช้เป็นช่องทางออกของฟางที่หั่นแล้ว ซึ่งปล่องลมนี้จะสามารถใช้สายยางสวมใส่ได้ ทำให้การพ่นไปเก็บในพื้นที่ทำได้ง่ายขึ้นและยังทำให้ฟางที่หั่นแล้วไม่ฟุ้งกระจายจากการเป่าด้วยลมได้อีกด้วย ถังบรรจุฟ่อนฟางนี้จะออกแบบให้สามารถเปิดปิดได้ทำให้การดูแลรักษาทำได้สะดวก

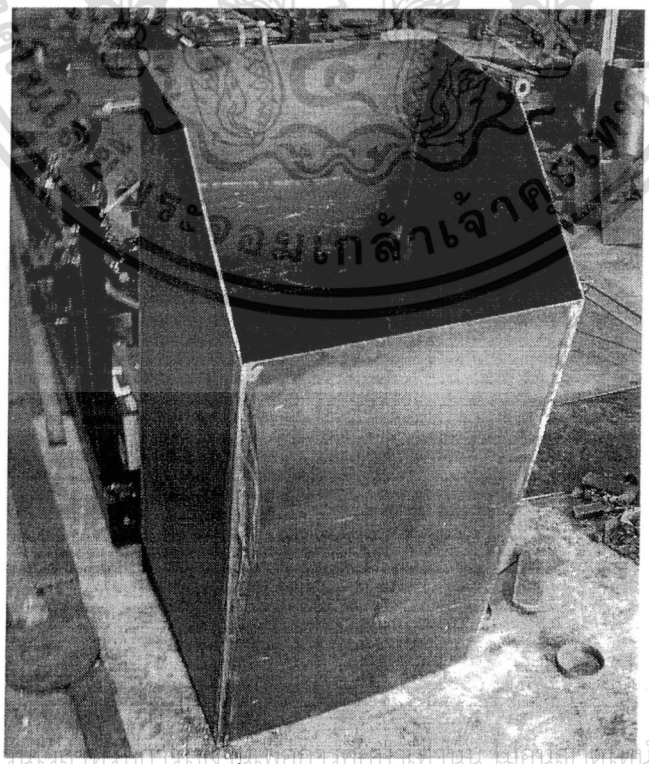

ภาพที่ 3.1 ถังบรรจุฟ่อนฟาง

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

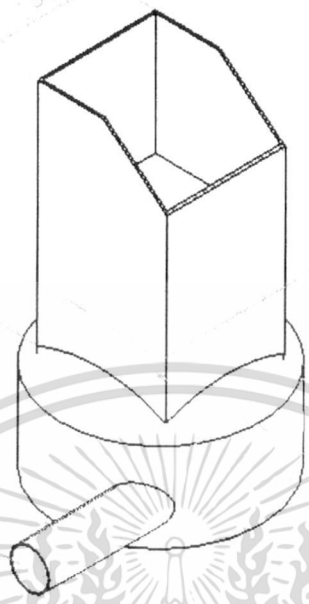

ภาพที่ 3.2 แสดงแบบถังบรรจุฟ่อนฟาง

3.2 ตะแกรงป้องกันการกระแทก

เป็นตะแกรงโลหะที่มีขนาดความยาว 50 ซม. ครอบคลุมตลอดความยาวของชุดใบมีดเป็นรูปทรงครึ่งวงกลมที่มีรัศมี 8.50 ซม. เท่ากับเพลาของใบมีด ติดตั้งอยู่เหนือชุดใบมีดทำหน้าที่ป้องกันการกระแทกที่เกิดกับชุดใบมีดอันเนื่องมาจากการบรรจุฟ่อนฟาง ตะแกรงจะมีช่องว่างที่ตำแหน่งของใบมีดเพื่อให้ใบมีดโผล่พ้นออกมาหั่นฟ่อนฟางได้

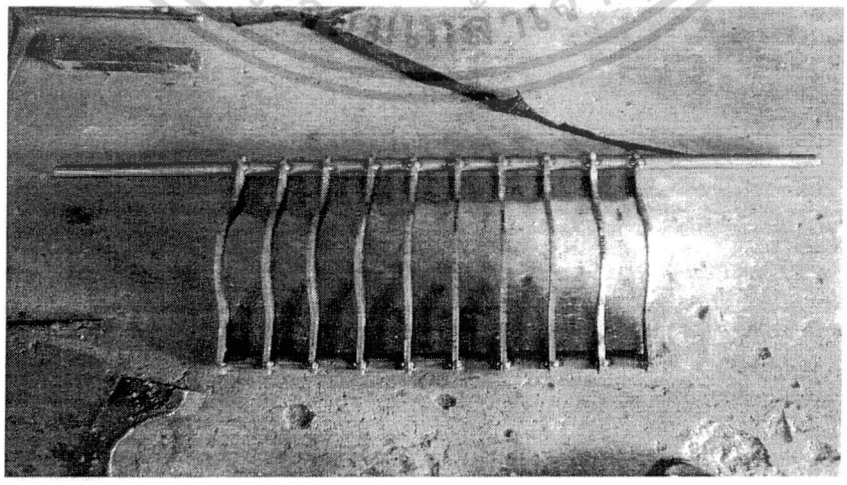

ภาพที่ 3.3 ตะแกรงป้องกันการกระแทก

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

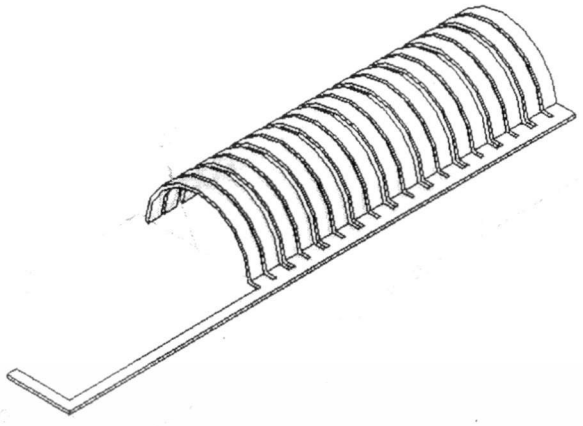

ภาพที่ 3.4 แสดงแบบตะแกรงป้องกันการกระแทก

3.3 ตะแกรงกำหนดขนาดเส้นฟาง

เป็นตะแกรงโลหะที่มีความยาว 50 ซม. ครอบคลุมตลอดความยาวของชุดใบมีดเป็นรูปทรงครึ่งวงกลม ติดตั้งอยู่ใต้ชุดใบมีดเพื่อรองรับเส้นฟางที่ตกลงมา ทำการเจาะรูที่ตะแกรงให้มีขนาด 5 ซม. ตามความยาวของเส้นฟางที่ต้องการ ถ้าเส้นฟางที่ตกลงมามีความยาวมากกว่าขนาดของรูตะแกรงเส้นฟางจะไม่สามารถผ่านไปได้

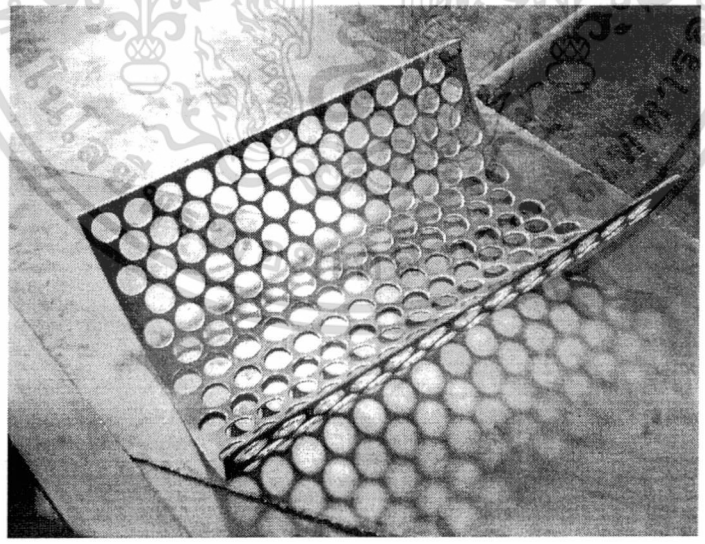

ภาพที่ 3.5 ตะแกรงกำหนดขนาดเส้นฟาง

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

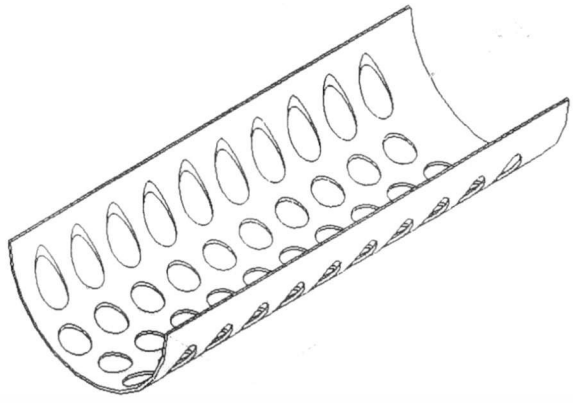

ภาพที่ 3.6 แสดงแบบตะแกรงกำหนดขนาดเส้นฟาง

3.4 ชุดใบมีด

เป็นใบมีดทำจากโลหะมีลักษณะเป็นสามเหลี่ยมด้านเท่าขนาด 17 ซม. ทำให้มีความแข็งแรงมากขึ้นจำนวน 9 ใบมีดเพื่อกำหนดให้ความยาวของฟางที่หั่นในขั้นแรกมีความยาว 5 เซนติเมตร รับคมทั้งสามด้าน เจาะรูเพื่อร้อยน็อตติดตั้งเข้ากับหน้าแปลนใบมีดและเจาะรูตรงกลางเพื่อใช้สำหรับติดตั้งเข้ากับเพลาเส้นผ่าศูนย์กลาง 4 ซ.ม. โดยติดตั้งให้ใบมีดโผล่พ้นช่องวางของตะแกรงป้องกันการกระแทก เพื่อให้ใบมีดทำการหั่นฟ่อนฟางได้

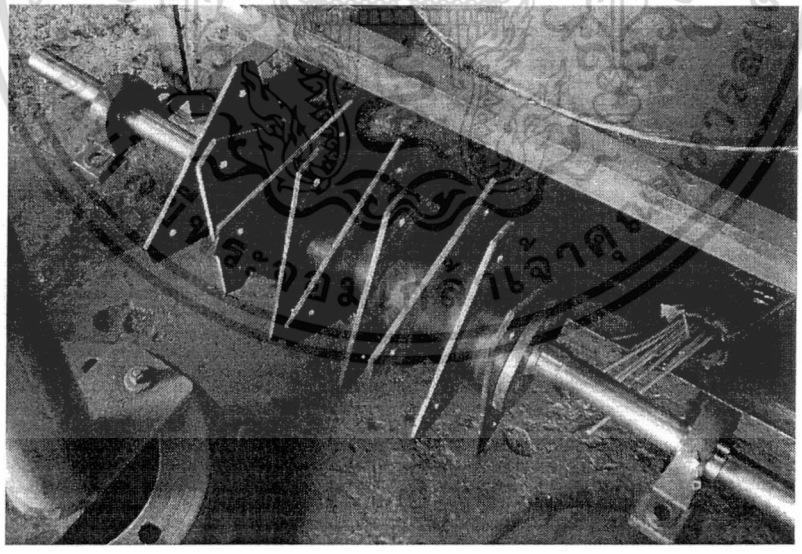

ภาพที่ 3.7 ชุดใบมีด

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

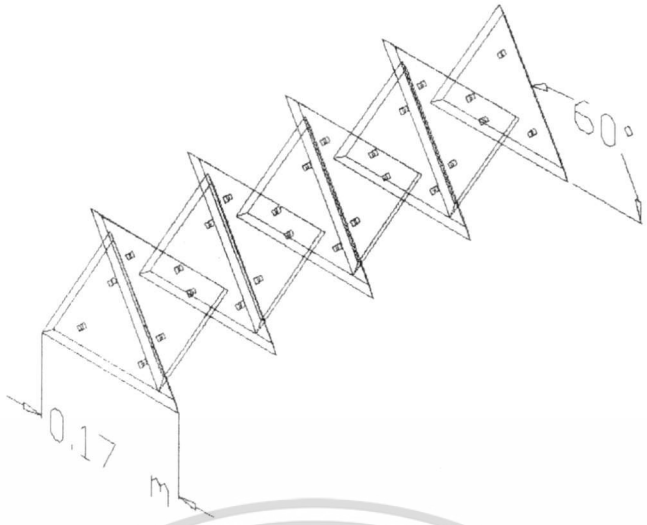

ภาพที่ 3.8 แสดงแบบชุดใบมีด

3.5 ชุดหน้าแปลนใบมีด

มีลักษณะเป็นหน้าแปลนเจาะรูเพื่อติดตั้งใบมีดประกบทั้งสองด้านและมีรูตรงกลางไว้สำหรับติดตั้งกับเพลาเส้นผ่าศูนย์กลาง 4 ซ.ม. โดยมีความยาวตลอดชุดใบมีด 50 ซม. ติดตั้งอยู่บนเพลาหมุนที่ได้รับการถ่ายทอดกำลังจากเครื่องต้นกำลัง หน้าแปลนที่ใช้เป็นโลหะต้นเส้นผ่าศูนย์กลาง 15 ซม. หนา 2 ซม.

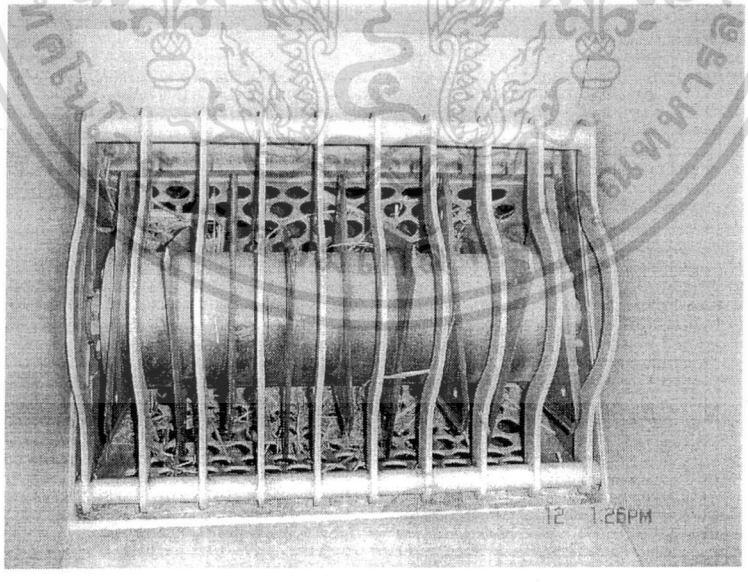

ภาพที่ 3.9 ชุดหน้าแปลนใบมีด

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

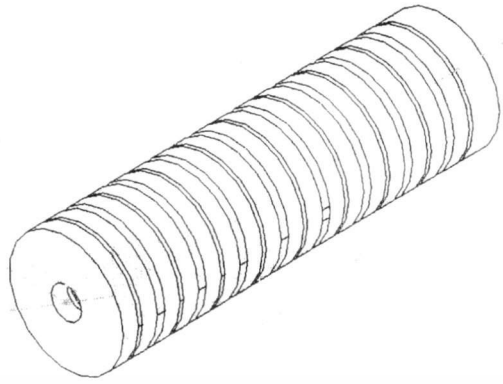

ภาพที่ 3.10 แสดงแบบชุดหน้าแปลนใบมีด

3.6 ชุดส่งกำลังและใบพัด

ประกอบด้วย ต้นกำลัง เพลาสำหรับติดตั้งชุดใบมีดขนาดเส้นผ่าศูนย์กลาง 4 ซม. ยาว 90 ซม. เฟืองตรง เฟืองดอกจอกและใบพัด ทั้งนี้ต้นกำลังจะสามารถเปลี่ยนเป็น เครื่องยนต์หรือใช้กำลังจากเพลา PTO ของรถแทรกเตอร์ก็ได้ การออกแบบต้องคำนึงถึง อัตราการถ่ายทอดกำลังไปยังชุดใบมีดทำให้ใบมีดสามารถตัดผ่านฟ่อนฟางไปได้ อัตราการทดรอบไปยังใบพัดเพื่อกำหนดความเร็วรอบของใบพัดที่ใช้เพื่อการเป่าฟางที่หั่นแล้ว และความเหมาะสมระหว่างการใช้ต้นกำลังกับอัตราการผลิตที่ต้องการ

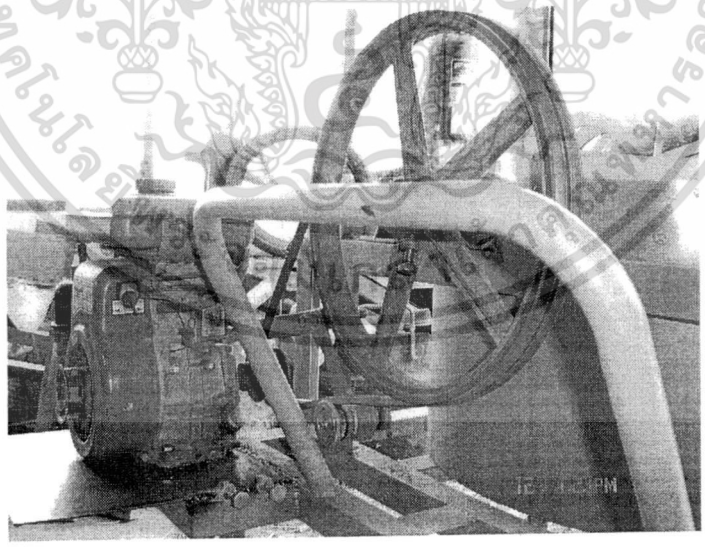

ภาพที่ 3.11 ชุดส่งกำลัง
เครื่องยนต์เบนซินขนาด 6 แรงม้า

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

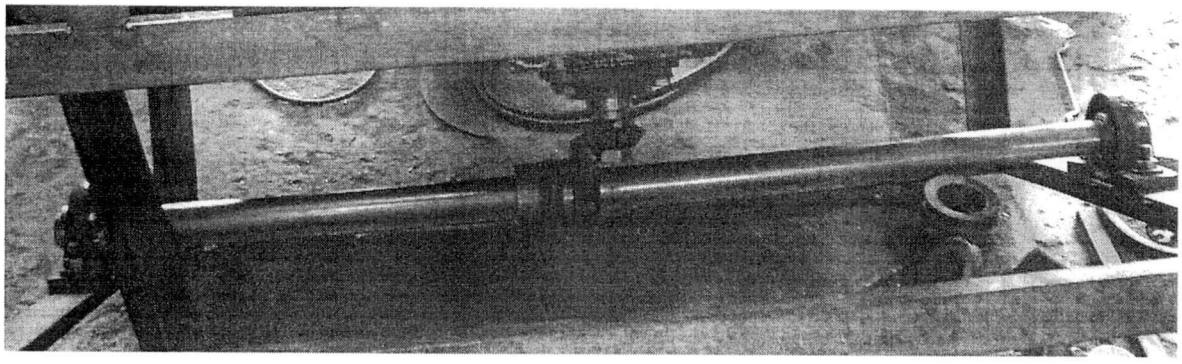

ภาพที่ 3.12 ชุดส่งกำลังเฟืองดอกจอก

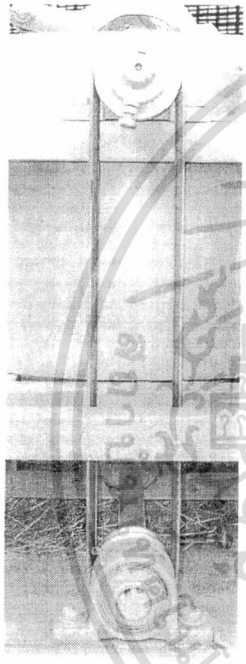

ภาพที่ 3.13 ชุดส่งกำลังสายพาน

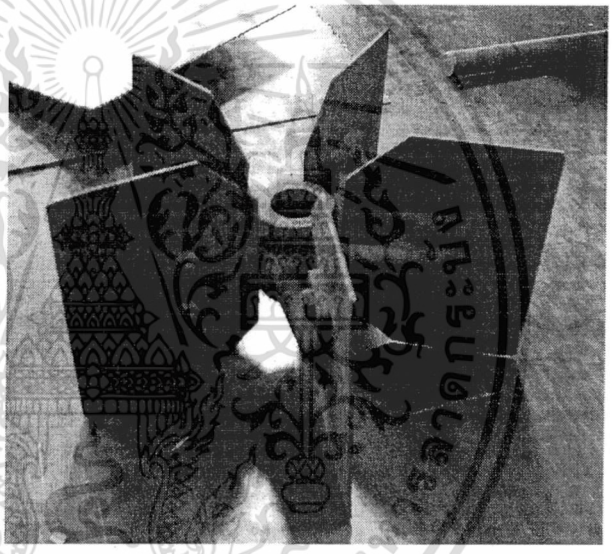

ภาพที่ 3.14 ใบพัด

3.7 โครงเหล็ก

ใช้สำหรับติดตั้งส่วนประกอบต่างๆของเครื่อง โดยมีการติดตั้งล้อและจุดยึดเพื่อความสะดวกในการเคลื่อนย้าย และยังมีฐานเพื่อการติดตั้งเครื่องต้นกำลังที่ส่วนท้ายของโครงด้วยโครงเหล็กนี้มีขนาดความกว้าง 0.9 ม. ความยาว 1.20 ม. ความสูง 0.4 ม. ฐานเพื่อการติดตั้งเครื่องต้นกำลังมีขนาดความกว้าง 0.9 ม. ความยาว 0.65 ม. และเพลาที่ใช้ในการติดตั้งล้อมีขนาดเส้นผ่าศูนย์กลาง 8 ซม.

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

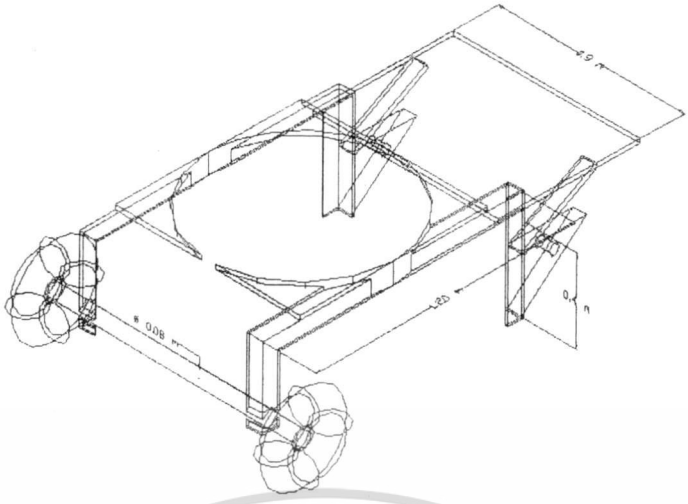

ภาพที่ 3.15 แสดงแบบโครงเหล็กสำหรับติดตั้ง

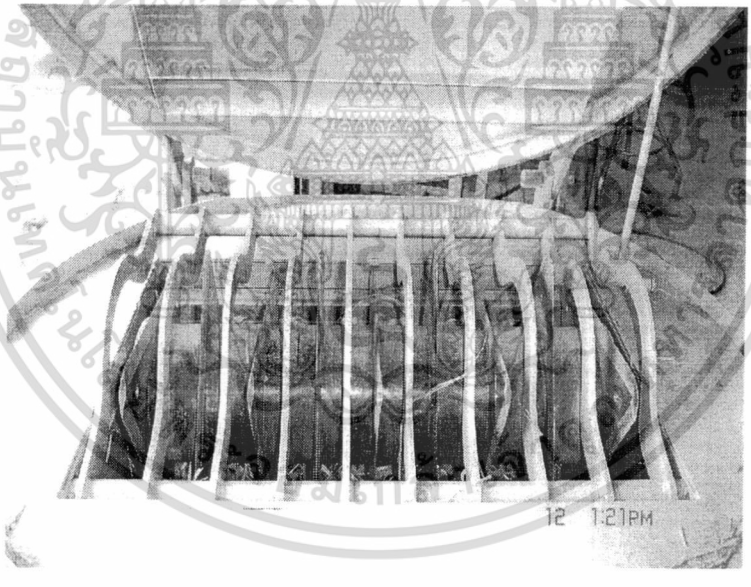

ภาพที่ 3.16 ภาพด้านบนชุดตัดของเครื่องหั่นย่อยฟางอัดฟ่อน
ซึ่งประกอบด้วย ชุดใบมีด ตะแกรงกันกระแทกและชุดหน้าแปลนใบมีด

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

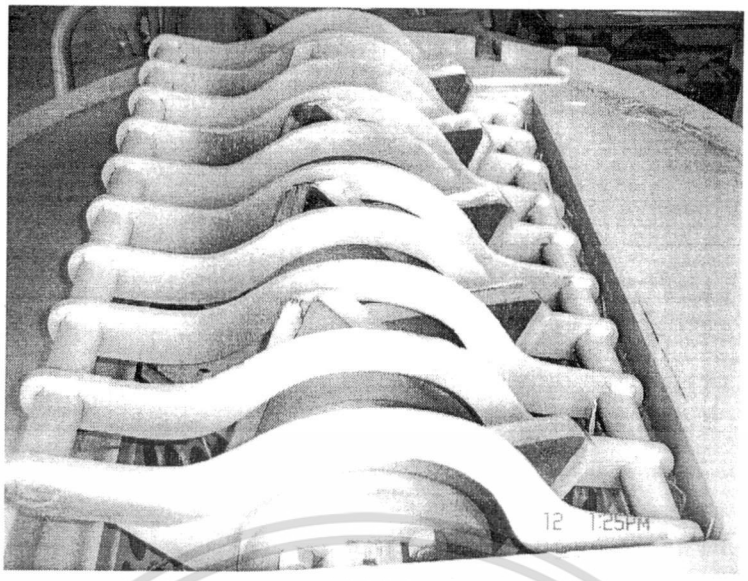

ภาพที่ 3.17 ภาพด้านข้างชุดตัดของเครื่องหั่นย่อยฟางอัดฟ่อน

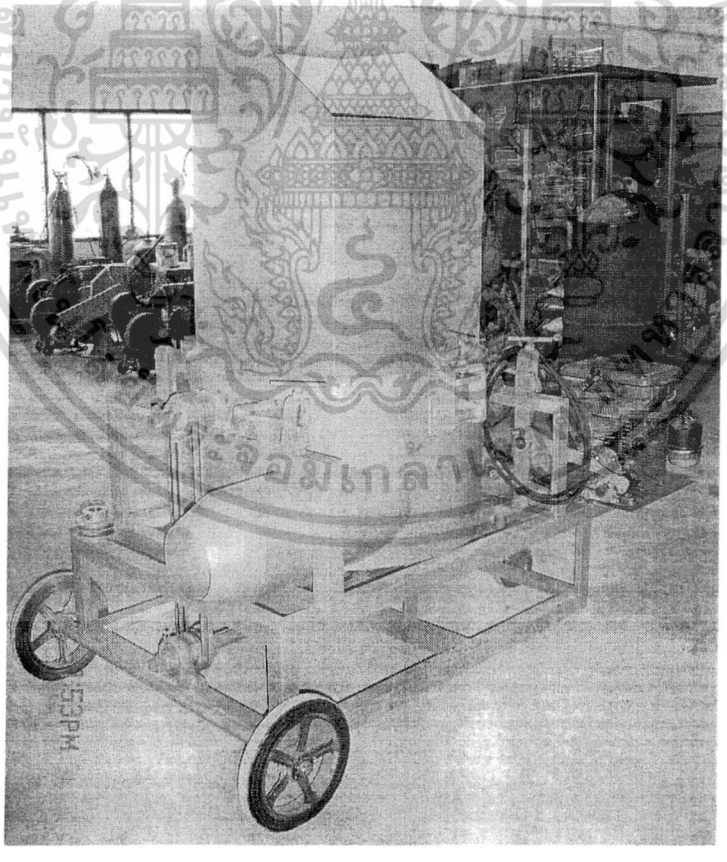

ภาพที่ 3.18 เครื่องหั่นย่อยฟางอัดฟ่อนด้าน Isometric

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

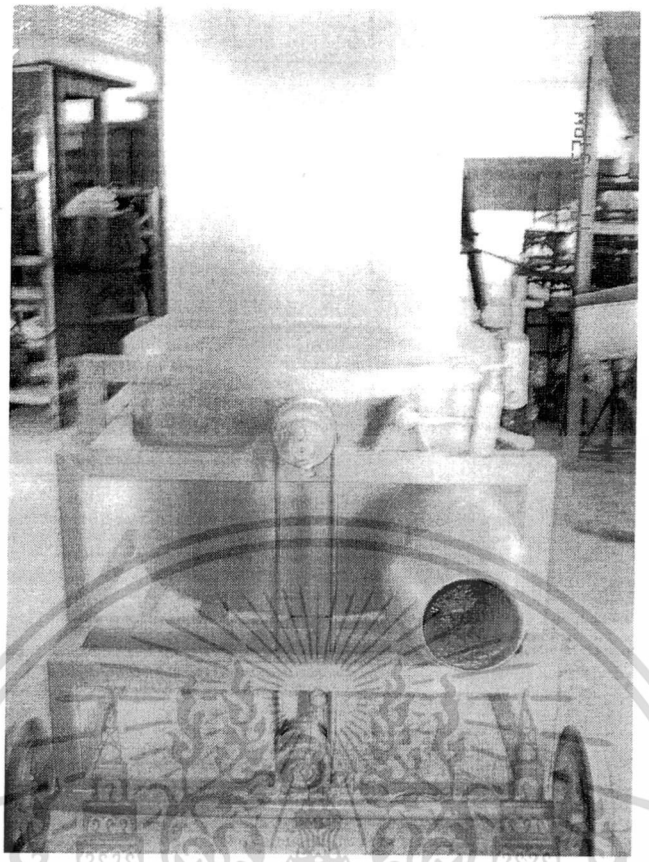

ภาพที่ 3.19 เครื่องหั่นย่อยฟางอัดฟ่อนด้านหน้า

ภาพที่ 3.20 เครื่องหั่นย่อยฟางอัดฟ่อนด้านข้าง

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

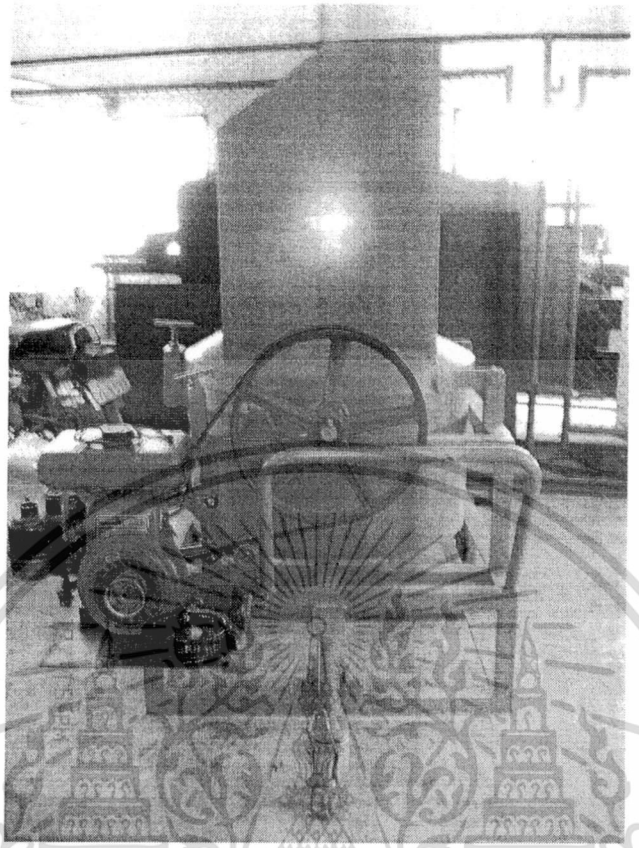

ภาพที่ 3.21 เครื่องหั่นยอยฟางอัดฟ่อนด้านหลัง

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

3.8 การคำนวณการออกแบบ

- หาเส้นผ่าศูนย์กลางพู่เลย์ตัวตามที่แกนเพลาใบมีด

จากสูตร

$$m\omega = \frac{\omega_1}{\omega_2} = \frac{n_1}{n_2} = \frac{d_2}{d_1} = \frac{N_2}{N_1}$$

โดย n = ความเร็วรอบ, rpm

d = เส้นผ่านศูนย์กลางพิตช์, mm หรือ in

<u>คำนวณ</u>

m = n2 (ความเร็วรอบมอเตอร์3900rpm ความเร็วรอบใบมีดที่ต้องการ750rpm)

n1

m = 3900

750

m = 5.2

5.2 = x

3.5

x = 18.2 ~ 18 นิ้ว

เพราะฉะนั้นจึงเลือกใช้พู่เลย์ที่แกนเพลาใบมีด ขนาดเส้นผ่าศูนย์กลาง 18 นิ้ว

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

บทที่ 4

การทดลองและผลการทดลอง

4.1 การทดลอง

หลังจากที่ได้ทำการออกแบบและสร้างเครื่องหั่นย่อยฟางอัดฟ่อนแล้ว ในบทที่ 4 นี้ จะเป็นการนำเครื่องดังกล่าวมาทดสอบประสิทธิภาพ โดยการทดสอบนี้จะเป็นการทดสอบหาประสิทธิภาพของเครื่องหั่นย่อยที่ความเร็วรอบต่างๆกัน เพื่อจะหาความเร็วรอบที่เหมาะสมของเครื่องที่มีประสิทธิภาพในการหั่นย่อยฟางอัดฟ่อนได้ดีที่สุด

4.1.1 จุดประสงค์การทดลอง

1. เพื่อทดสอบประสิทธิภาพของเครื่องที่ความเร็วรอบต่างๆกัน
2. เพื่อหาความเร็วรอบของเครื่องต้นกำลังและใบมีดที่เหมาะสมและมีประสิทธิภาพในการหั่นย่อยฟางอัดฟ่อนมากที่สุด

4.1.2 วิธีการทดลอง

1. นำก้อนฟางที่จะนำไปหั่นย่อยไปชั่งน้ำหนักที่ตาชั่ง

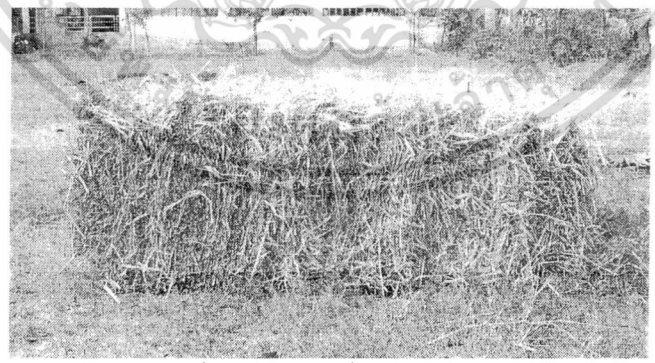

ภาพที่ 4.1 ฟ่อนฟางที่นำมาใช้ทดลอง

2. ปรับความเร็วรอบเครื่องที่เครื่องต้นกำลังเบนซิน ขนาด 5 แรงม้า แล้วใช้เครื่องวัดความเร็วรอบในการวัดความเร็วรอบที่เพลาใบมีด ให้ได้ความเร็วรอบใบมีดตามที่ต้องการ

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

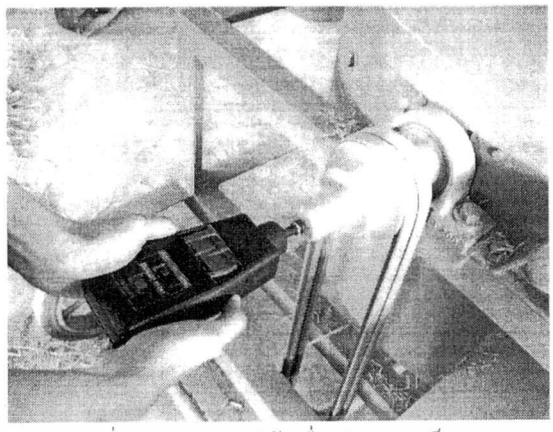

ภาพที่ 4.2 แสดงการใช้เครื่องวัดความเร็วรอบ

3. เดินเครื่องไว้สักพักเพื่อเป่าเศษฟางที่ค้างอยู่ในเครื่องออกให้หมดจากนั้นค่อยนำฟางทั้งฟ่อนใส่ลงไปในถังบรรจุฟ่อนฟาง แต่จากการทดลองแบบนี้พบว่า ตอนที่ไม่ได้เอาเชือกออกจากฟ่อนใบมีดสามารถตัดฟางได้ แต่ฟางที่ถูกตัดแล้วไม่ยอมขาดออกจากฟ่อนเพราะติดเชือกที่มัดฟางไว้ใบมีดจึงเกิดการหมุนฟรีไม่สามารถตัดฟางต่อไปได้อีก และถึงแม้ว่าจะทำการตัดเชือกออกเมื่อเครื่องหั่นตัดไปได้ระยะเวลาหนึ่ง ฟางจะไปอุดอยู่ตรงมุมด้านหนึ่งของถังบรรจุฟ่อนฟาง เนื่องจากแรงหมุนของใบมีดและน้ำหนักของฟ่อนฟางทำให้ฟางไปอัดตัวอยู่บริเวณนั้น รวมถึงเศษฟางที่ถูกตัดแล้วไปอุดตัดช่องใบมีดด้วย จึงทำให้การทำการทดลองต้องตัดเชือกออกจากฟ่อนแล้วค่อยๆแบ่งฟางทีละประมาณ 1/3 ฟ่อนลงในถังบรรจุฟ่อนฟางเพื่อที่จะให้เครื่องสามารถหั่นย่อยได้โดยไม่ติดขัด

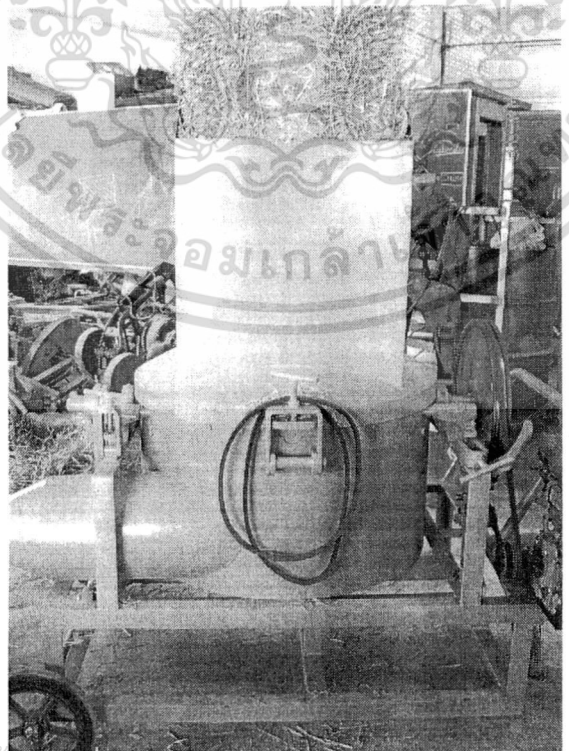

ภาพที่ 4.3 แสดงการนำฟ่อนฟางใส่ลงในเครื่องหั่นย่อยฟางอัดฟ่อน

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

4. เมื่อหั่นฟางจนครบทั้งฟ่อนแล้ว นำเศษฟางที่หั่นย่อยมาคัดแยกเป็นกอง กองแรกเป็นกองขนาดฟางที่ได้ขนาด (ประมาณ 3-5 เซนติเมตร) ส่วนอีกกองเป็นกองฟางที่ไม่ได้ขนาดหรือมีขนาดใหญ่กว่า 3-5 เซนติเมตร

ภาพที่ 4.4 เปรียบเทียบกองฟางที่ตัดได้ขนาดกับฟางที่ไม่ได้ขนาด

5. จากนั้นนำกองฟางแต่ละกองไปชั่งน้ำหนัก
6. บันทึกผลลงตารางบันทึกผลการทดลอง

4.2 ผลการทดลอง

จากการทดลองตามวิธีการทดลองที่ได้กล่าวไปแล้วนั้น ความเร็วรอบชุดใบมีดที่ทำการทดลองมีอยู่ 3 ความเร็วรอบ คือ 650 700 และ 750 รอบต่อนาที

4.2.1 ผลการทดลองที่ความเร็วรอบชุดใบมีด 650 รอบต่อนาที

จากการทดลองจะได้น้ำหนักฟางที่ได้ขนาดเฉลี่ย 7.08 กิโลกรัม คิดเป็น 57.28 % น้ำหนักฟางที่เกินขนาด 3.7 กิโลกรัม คิดเป็น 29.97 % น้ำหนักฟางที่ติดค้างในเครื่อง 1.57 กิโลกรัม คิดเป็น 12.74 % หรือคิดเป็นอัตราการผลิตเท่ากับ 52.46 กิโลกรัม/ชั่วโมง ดังแสดงในตารางที่ 6

ตารางที่ 6 บันทึกผลการทดสอบหาประสิทธิภาพของเครื่องที่รอบความเร็ว 650 รอบ/นาที

ฟางก้อนที่	น้ำหนักฟางก่อนตัด (กิโลกรัม)	น้ำหนักฟางหลังการตัด (กิโลกรัม)			ความเร็วที่ใช้ในการหั่น (นาที)
		ได้ขนาด 3-5ซ.ม.	ไม่ได้ขนาด (เกิน3-5ซ.ม.)	ติดค้างในเครื่อง	
1	12.5	7.12	3.86	1.52	8.11
2	14.5	7.26	4.98	2.26	8.12
3	11.5	6.89	2.84	1.77	7.86

เอกสารนี้เป็นเอกสารสงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ฟางก้อนที่	น้ำหนักฟางก่อนตัด (กิโลกรัม)	น้ำหนักฟางหลังการตัด (กิโลกรัม)			ความเร็วที่ใช้ในการหั่น (นาที)
		ได้ขนาด 3-5ซ.ม.	ไม่ได้ขนาด (เกิน3-5ซ.ม.)	ติดค้างในเครื่อง	
4	13.5	7.34	3.96	2.2	8.26
5	12.4	7.2	3.99	1.21	8.15
6	13.2	7.15	4.07	1.98	8.21
7	12.5	7.12	4.09	1.29	8.2
8	11.2	6.94	3.21	1.05	7.95
9	12.2	7.08	3.56	1.56	8.1
10	11.5	7.02	3.43	1.05	7.86
11	13.1	7.31	3.84	1.95	8.24
12	12.3	7.25	3.56	1.49	8.16
13	11.8	6.99	3.43	1.38	8
14	13.3	7.24	3.99	2.07	8.3
15	11.6	6.08	4.23	1.29	7.94
16	11.5	7	3.24	1.26	7.84
17	12.4	7.19	3.52	1.69	8.25
18	11.2	7.01	3.18	1.01	8.02
19	12.5	7.21	3.56	1.73	8.31
20	12.6	7.26	3.59	1.75	8.13
เฉลี่ย	12.365	7.083	3.7065	1.5755	8.1005
คิดเป็น %		57.2826526	29.975738	12.7416094	

4.2.2 ผลการทดลองที่ความเร็วรอบชุดใบมีด 700 รอบต่อนาที

จากการทดลองจะได้น้ำหนักฟางที่ได้ขนาดเฉลี่ย 9.01 กิโลกรัม คิดเป็น 72.94 % น้ำหนักฟางที่เกินขนาด 1.64 กิโลกรัม คิดเป็น 13.26 % น้ำหนักฟางที่ติดค้างในเครื่อง 1.7 กิโลกรัม คิดเป็น 13.79 % หรือคิดเป็นอัตราการผลิตเท่ากับ 104.1 กิโลกรัม/ชั่วโมง ดังแสดงในตารางที่ 7

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ตารางที่ 7 บันทึกผลการทดสอบหาประสิทธิภาพของเครื่องที่รอบความเร็ว 700 รอบ/นาที

ฟางก้อนที่	น้ำหนักฟางก่อนตัด (กิโลกรัม)	น้ำหนักฟางหลังตัด (กิโลกรัม)			ความเร็วที่ใช้ในการหั่น (นาที)
		ได้ขนาด 3-5ซ.ม.	ไม่ได้ขนาด (เกิน3-5ซ.ม.)	ติดค้างในเครื่อง	
1	12.5	9.01	1.7	1.79	5.2
2	14.5	9.23	2.45	2.82	5.56
3	11.5	8.89	1.36	1.25	5.1
4	13.5	9.02	2.22	2.26	5.3
5	12.4	9.01	1.68	1.71	5.24
6	13.2	9.15	1.95	2.1	5.25
7	12.5	9.1	1.62	1.78	5.23
8	11.2	8.78	0.99	1.43	5.04
9	12.2	9.03	1.57	1.6	5.16
10	11.5	8.89	1.59	1.02	5.09
11	13.1	9.06	1.96	2.08	5.23
12	12.3	9.02	1.63	1.65	5.12
13	11.8	8.99	1.32	1.49	5.08
14	13.3	9.11	1.99	2.2	5.62
15	11.6	8.96	1.31	1.33	5
16	11.5	8.98	1.26	1.26	4.98
17	12.4	9.14	1.6	1.66	5.26
18	11.2	8.99	1.1	1.11	4.69
19	12.5	9.01	1.72	1.77	5.23
20	12.6	9.02	1.78	1.8	5.34
เฉลี่ย	12.365	9.0195	1.64	1.7055	5.186
คิดเป็น %		72.943793	13.263243	13.792964	

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

4.2.3 ผลการทดลองที่ความเร็วรอบชุดใบมีด 750 รอบต่อนาที

จากการทดลองจะได้น้ำหนักฟางที่ได้ขนาดเฉลี่ย 11.01 กิโลกรัม คิดเป็น 89.31 % น้ำหนักฟางที่เกินขนาด 0.53 กิโลกรัม คิดเป็น 4.27 % น้ำหนักฟางที่ติดค้างในเครื่อง 0.83 กิโลกรัม คิดเป็น 6.7 % หรือคิดเป็นอัตราการผลิตเท่ากับ 153.5 กิโลกรัม/ชั่วโมง ดังแสดงในตารางที่ 8

ตารางที่ 8 บันทึกผลการทดสอบหาประสิทธิภาพของเครื่องที่รอบความเร็ว 750 รอบ/นาที

ฟางก้อนที่	น้ำหนักฟางก่อนตัด (กิโลกรัม)	น้ำหนักฟางหลังตัด (กิโลกรัม)			ความเร็วที่ใช้ในการหั่น (นาที)
		ได้ขนาด 3-5ซ.ม.	ไม่ได้ขนาด (เกิน3-5ซ.ม.)	ติดค้างในเครื่อง	
1	12.5	11.9	0.25	0.35	4.54
2	14.5	11.45	1.23	1.82	4.62
3	11.5	9.96	0.44	1.1	4.49
4	13.5	11.2	0.5	1.8	4.59
5	12.4	10.12	1.1	1.18	3.99
6	13.2	11.78	0.52	0.9	4.23
7	12.5	11.23	0.48	0.79	4.45
8	11.2	10.65	0.23	0.32	3.96
9	12.2	10.52	0.56	1.12	4.5
10	11.5	10.63	0.42	0.45	4.29
11	13.1	10.98	0.69	1.43	4.55
12	12.3	10.82	0.69	0.79	4.63
13	11.8	10.32	0.68	0.8	4.48
14	13.3	11.56	0.75	0.99	4.56
15	11.6	10.89	0.35	0.36	3.89
16	11.5	10.86	0.26	0.38	3.71
17	12.4	11.66	0.32	0.42	4.6
18	11.2	10.99	0.08	0.13	4.12
19	12.5	11	0.56	0.94	4.59

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ฟาง ก้อนที่	น้ำหนักฟาง ก่อนตัด (กิโลกรัม)	น้ำหนักฟางหลังตัด (กิโลกรัม)			ความเร็วที่ใช้ ในการหั่น (นาที)
		ได้ขนาด 3-5ซ.ม.	ไม่ได้ขนาด (เกิน3-5ซ.ม.)	ติดค้าง ในเครื่อง	
20	12.6	11.62	0.47	0.51	4.48
เฉลี่ย	12.365	11.007	0.529	0.829	4.3635
คิดเป็น %		89.31	4.2782046	6.7044076	

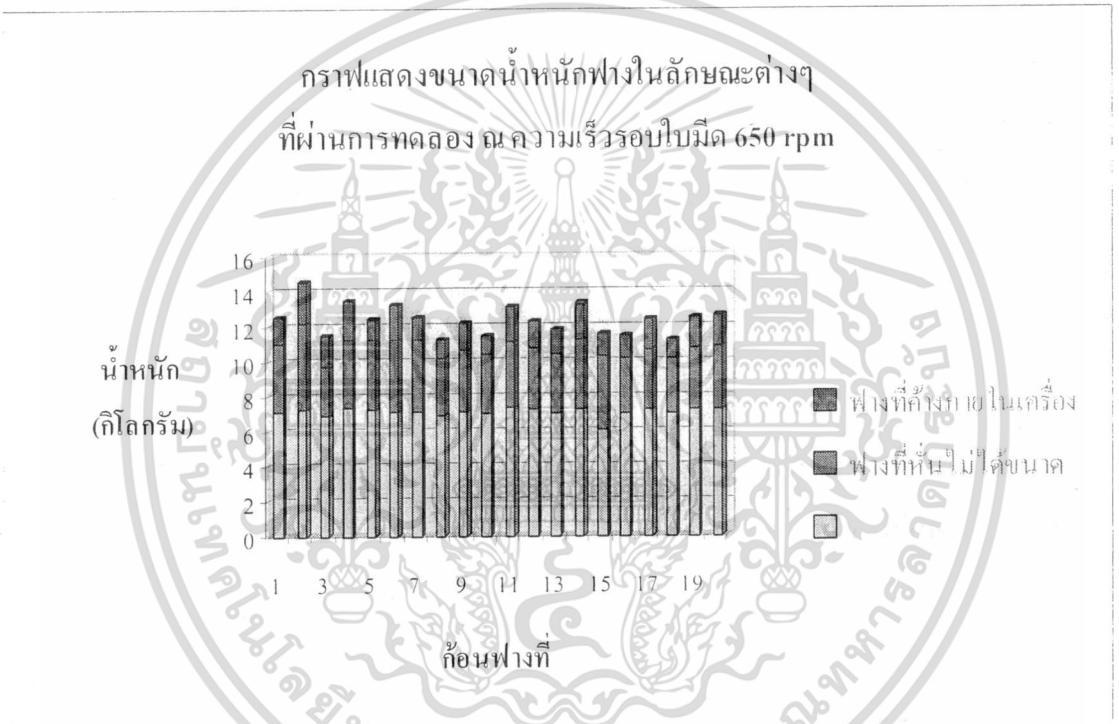

ภาพที่ 4.5 กราฟแสดงขนาดน้ำหนักฟางในลักษณะต่างๆที่ผ่านการทดลอง ณ ความเร็วรอบใบมีด 650 rpm

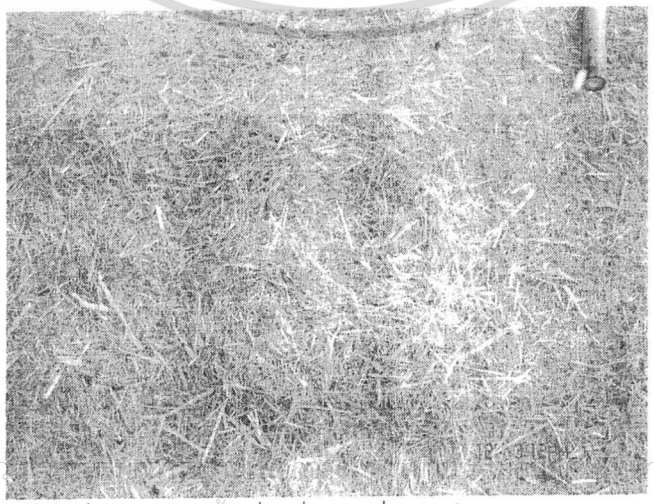

ภาพที่ 4.6 ฟางที่ตัดออกมาจากเครื่องหั่นย่อย ที่ความเร็วรอบใบมีด 650 รอบ/นาที

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งไม่อนุญาตให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

กราฟแสดงปริมาณน้ำหนักฟางในลักษณะต่างๆ
ที่ผ่านการทดลอง ณ ความเร็วรอบใบมีด 700 rpm

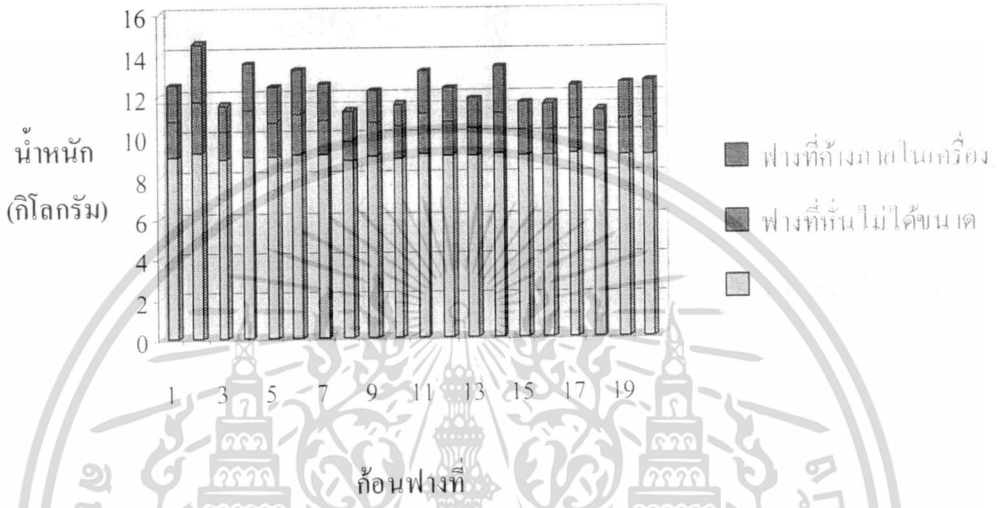

ภาพที่ 4.7 กราฟแสดงปริมาณน้ำหนักฟางในลักษณะต่างๆที่ผ่านการทดลอง
ณ ความเร็วรอบใบมีด 700 rpm

ภาพที่ 4.8 ฟางที่ตัดออกมาจากเครื่องหั่นย่อย ที่ความเร็วรอบใบมีด 700 รอบ/นาที

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

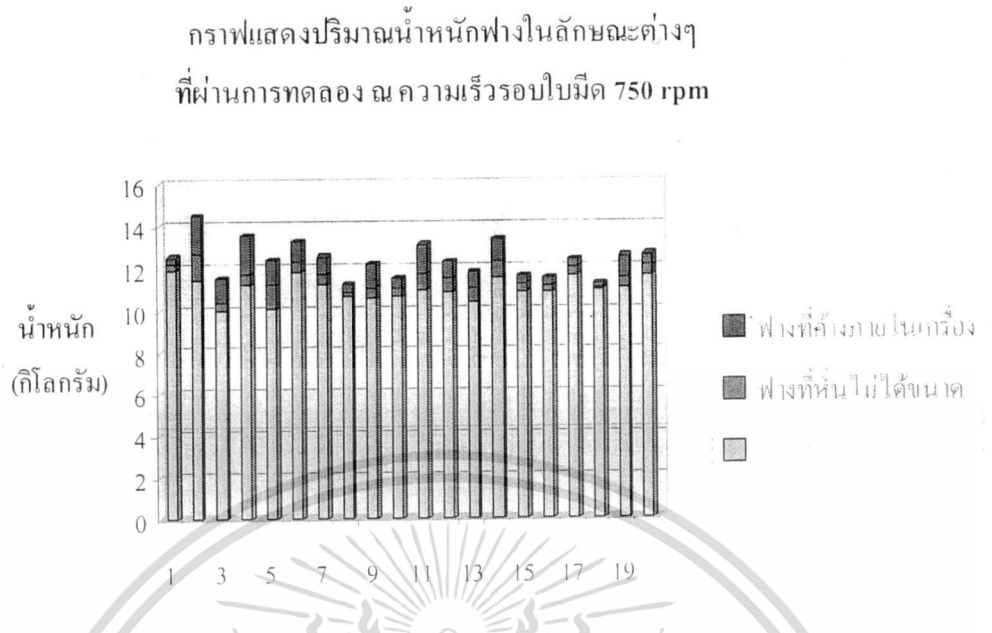

ภาพที่ 4.9 กราฟแสดงปริมาณน้ำหนักฟางในลักษณะต่างๆที่ผ่านการทดลอง ณ ความเร็วรอบใบมีด 750 rpm

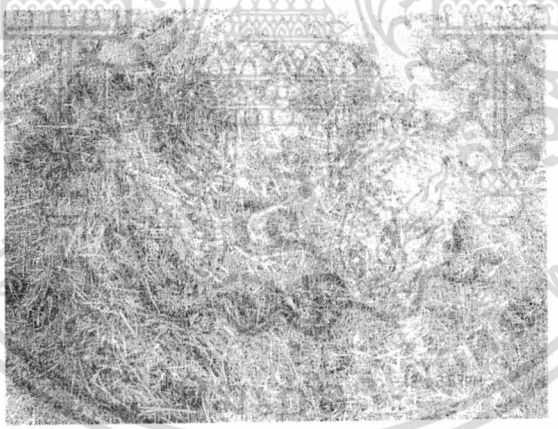

ภาพที่ 4.10 และ 4.11 ฟางที่ตัดได้ขนาด 3-5 ซม. ที่ความเร็วรอบใบมีด 750 รอบ/นาที

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

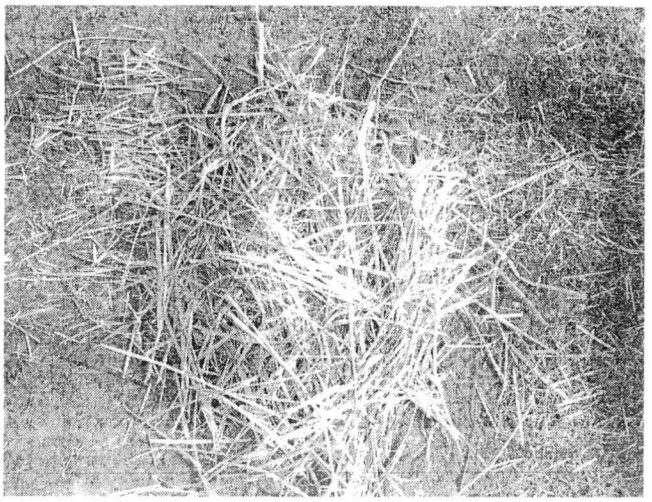

ภาพที่ 4.12 ฟางที่ตัดไม่ได้ขนาด 3-5 ซม. ที่ความเร็วรอบใบมีด 750 รอบ/นาที

ภาพที่ 4.13 กราฟแสดงความสัมพันธ์ระหว่างเวลากับปริมาณน้ำหนักฟางที่ป้อน
ณ ความเร็วรอบใบมีดต่างๆ

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

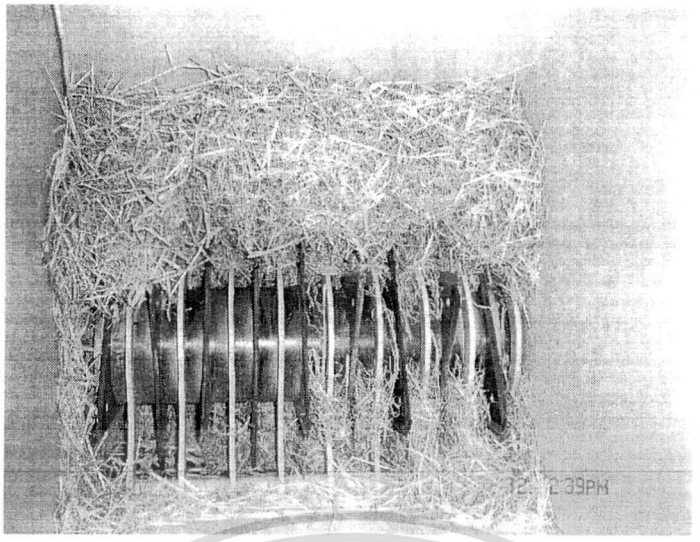

ภาพที่ 4.14 ฟางที่เหลือติดค้างอยู่ภายในถังบรรจุฟ่อนฟาง

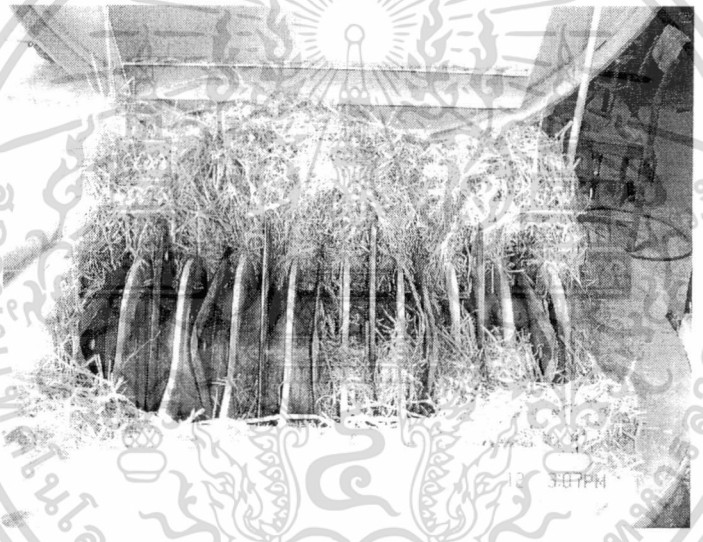

ภาพที่ 4.15 ฟางที่เหลือติดค้างอยู่ภายในเพลาใบมีด

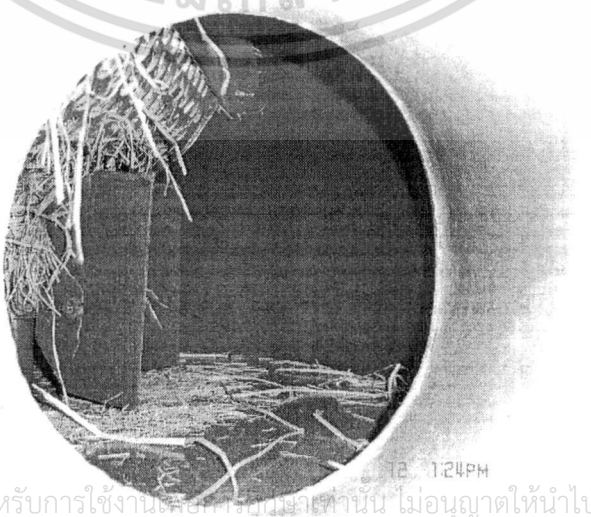

ภาพที่ 4.16 ฟางที่เหลือติดค้างอยู่ภายในตะแกรงกำหนดขนาดกับปล่องทางลมออก

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

บทที่ 5

สรุปและวิจารณ์ผลการทดลอง

5.1 สรุปผลการทดลอง

จากการออกแบบและสร้างเครื่องหั่นย่อยฟางอัดฟ่อนและทำการทดลองเป็นที่เรียบร้อยแล้วนั้น พบว่า เครื่องหั่นย่อยฟางอัดฟ่อนเครื่องนี้จะสามารถให้ประสิทธิภาพที่ดีที่สุด จากเครื่องต้นกำลังเบนซิน ขนาด 6 แรงม้า ที่ความเร็วรอบของชุดใบมีดตัดที่ประมาณ 750 รอบ/นาที จะสามารถหั่นย่อยฟางฟ่อนได้ดีที่สุด คือคิดเป็นเปอร์เซ็นต์ 89.31% ส่วนที่ความเร็วรอบชุดใบมีด 700 รอบ/นาที จะมีประสิทธิภาพรองลงมา คือคิดเป็นเปอร์เซ็นต์ประมาณ 72.94% และที่ความเร็วรอบชุดใบมีด 650 รอบ/นาที พบว่าจะมีประสิทธิภาพต่ำสุด คือคิดเป็นเปอร์เซ็นต์ประมาณ 57.28%

จากประสิทธิภาพดังกล่าวข้างต้นนั้น ได้คำนวณคิดจากประสิทธิภาพของใบมีดที่สามารถหั่นได้ตามขนาด 3-5 ซม.ตามที่ต้องการเทียบกับขนาดที่ไม่ได้ตามต้องการ นอกจากนี้ผลจากความคลาดเคลื่อนในการทดลองที่ผ่านมานั้น มีด้วยกันหลายสาเหตุ เช่น หลังจากการเป่าลมออกมาแล้วฟางบางส่วนจะมีการฟุ้งกระจายไปตามพื้นเนื่องจากแรงลมภายในเครื่องและจากภายนอก ทำให้การแยกฟางให้ได้ขนาดอาจเกิดการคลาดเคลื่อนขึ้นได้

จากการทดลองหั่นย่อยฟางอัดฟ่อนนั้น พบว่าเครื่องดังกล่าวนี้ยังต้องได้รับการพัฒนาอีกในหลายด้านด้วยกัน กล่าวคือ หากนำฟางทั้งฟ่อนไปทำการหั่นย่อย เครื่องที่ออกแบบและสร้างขึ้นดังกล่าวจะไม่สามารถหั่นย่อยฟางได้ทั้งฟ่อน เพราะว่าเครื่องไม่สามารถตัดเชือกที่มัดฟางออกได้ เนื่องจากช่วงของใบมีดไม่ตรงกับเชือก จึงไม่สามารถตัดเชือกทิ้งได้ จึงต้องตัดเชือกออกก่อน และเมื่อตัดเชือกออกแล้ว ปัญหาสำคัญที่พบหลังจากทำการหั่นย่อยไปได้สักระยะเวลาหนึ่ง คือ ฟางจะไปอุดอยู่ตรงมุมด้านหนึ่งของถังบรรจุฟ่อนฟาง เนื่องจากแรงหมุนของใบมีดและน้ำหนักของฟ่อนฟางทำให้ฟางไปอัดตัวอยู่บริเวณนั้น (ดังภาพที่ 4.14 และ 4.15 ตามลำดับ)

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

5.2 ข้อเสนอแนะและแนวทางการปรับปรุง

1. เครื่องหั่นย่อยฟางอัดฟ่อนควรได้รับการออกแบบและพัฒนาให้สามารถตัดเชือกที่มัดฟ่อนฟางได้

2. ควรออกแบบถังบรรจุฟ่อนฟางให้มีขนาดแคบลงกว่านี้เล็กน้อย เพื่อไม่ให้ฟางไปกองอยู่อีกด้านของถังบรรจุฟ่อนฟาง

3. ควรทดลองใช้เครื่องต้นกำลังชนิดหรือขนาดอื่น อาจจะได้ประสิทธิภาพที่ดีกว่านี้

4. เครื่องหั่นย่อยฟางอัดฟ่อน ควรมีชุดป้องกันการฟุ้งกระจายของฟางที่ผ่านการตัดแล้ว

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ภาคผนวก

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ภาคผนวก ก.

ตารางที่ 9 ผลการวัดน้ำหนักของก้อนฟาง

ฟางก้อนที่	น้ำหนัก (kg)
1	12.5
2	14.5
3	11.5
4	13.5
5	12.4
6	11.2
7	12.5
8	13.2
9	12.2
10	11.5
11	13.1
12	12.3
13	11.8
14	13.3
15	11.6
16	11.5
17	12.4
18	11.2
19	12.5
20	12.6
MEAN	12.35

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ภาคผนวก ข.

ตารางที่ 10 มุมเสียดทานของฟ่อนฟางข้าวบนผิวโลหะเรียบ

ครั้งที่	ระยะแนวดิ่ง (cm)	ระยะแนวราบ (cm)	มุมเสียดทานของฟ่อนฟางข้าวบนผิวโลหะเรียบ (°)
1	35.50	98.40	19.84
2	35.50	98.40	19.84
3	35.50	98.40	19.84
4	34.00	98.40	19.06
5	36.30	98.40	20.25
MEAN	35.36	98.40	19.77

ตารางที่ 11 ความชื้นของฟางข้าว

ครั้งที่	น้ำหนักก่อนอบ (g)	น้ำหนักหลังอบ (g)	ความชื้นมาตรฐานเปียก (%)	ความชื้นมาตรฐานแห้ง (%)
1	40.58	36.74	9.46	10.45
2	37.82	34.55	8.65	9.46
3	45.46	41.63	8.42	9.20
4	39.29	35.48	9.70	10.74
5	41.64	38.08	8.55	9.35
MEAN	40.96	37.30	8.96	9.84
SD	2.89	2.76	0.58	0.70

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ภาคผนวก ค.

ตารางที่ 12 สมรรถนะในการส่งกำลังของสายพาน kw/25 mm สำหรับส่วนโค้งสัมผัส 180^0

ชั้น	RPM ของเพลาหมุนเร็ว	เส้นผ่านศูนย์กลางล้อสายพานเล็ก, มม										
		80	100	125	160	200	250	315	400	500	630	800
3	720	0.48	0.67	0.94	1.35	1.97	2.70	3.73	5.58	6.93	8.30	-
	960	0.62	0.86	1.19	1.71	2.50	3.40	4.64	6.79	8.15	-	-
	1440	0.88	1.23	1.67	2.38	3.40	4.51	5.94	-	-	-	-
	100	0.09	0.12	0.17	0.24	0.35	0.49	0.68	1.05	1.35	1.71	2.15
	200	0.15	0.22	0.31	0.45	0.65	0.90	1.26	1.92	2.47	3.13	3.91
	300	0.22	0.31	0.43	0.64	0.93	1.28	1.79	2.73	3.49	4.41	5.45
	400	0.29	0.40	0.56	0.82	1.19	1.64	2.29	3.48	4.44	5.56	6.79
	500	0.35	0.48	0.68	0.99	1.45	1.99	2.77	4.19	5.31	6.59	7.89
	600	0.41	0.57	0.79	1.16	1.69	2.32	3.22	4.85	6.10	7.46	8.72
	700	0.47	0.65	0.91	1.32	1.93	2.64	3.65	5.46	6.81	8.18	9.23
	800	0.53	0.74	1.02	1.48	2.15	2.95	4.05	6.02	7.41	8.71	-
	900	0.58	0.81	1.13	1.62	2.37	3.23	4.43	6.52	7.91	-	-
	1000	0.64	0.89	1.23	1.76	2.58	3.51	4.78	6.95	8.29	-	-
	1100	0.69	0.97	1.34	1.91	2.78	3.77	5.10	7.32	8.55	-	-
	1200	0.76	1.03	1.44	2.06	2.96	4.01	5.39	7.62	-	-	-
	1300	0.80	1.11	1.54	2.19	3.14	4.23	5.64	-	-	-	-
	1400	0.86	1.19	1.64	2.32	3.32	4.43	5.86	-	-	-	-
	1500	0.96	1.25	1.73	2.45	3.49	4.62	6.05	-	-	-	-
	1600	0.98	1.42	1.83	2.57	3.65	4.78	6.19	-	-	-	-
	1700	1.01	1.39	1.91	2.70	3.79	4.94	6.29	-	-	-	-

		250	315	400	500	630	800	1000
4	720	2.48	4.08	5.80	7.87	10.11	-	-
	960	-	5.03	7.01	9.10	-	-	-
	100	0.46	0.76	1.10	1.56	2.12	2.78	3.48
	200	0.84	1.39	2.01	2.84	3.86	5.05	6.27
	300	1.19	1.97	2.86	4.02	5.43	7.04	8.64
	400	1.52	2.52	3.64	5.10	6.84	8.76	10.53
	500	1.84	3.04	4.38	6.09	8.08	10.17	11.84
	600	2.14	3.53	5.06	6.97	9.13	11.21	-
	700	2.42	3.99	5.69	7.73	9.97	11.83	-
	800	2.69	4.42	6.25	8.37	10.56	-	-
	900	-	4.61	6.75	8.87	-	-	-
	1000	-	5.16	7.17	9.22	-	-	-
	1100	-	5.48	7.52	-	-	-	-
	1200	-	-	7.78	-	-	-	-

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ภาคผนวก ง.

การดึงแยกฟางข้าวออกจากฟ่อน และ การดึงแยกฟางข้าวในชั้นของฟ่อน

ค่าที่ได้จากการดึงแยกฟางข้าว แสดงในตารางที่ 13 ซึ่งพบว่า การดึงแยกฟางข้าวในชั้นของฟ่อนใช้แรงดึง (29.69 kg) มากกว่าการดึงแยกฟางข้าวออกจากฟ่อน (16.50 kg) ทั้งนี้เพราะการอัดตัวแน่นมากกว่าฟางทั้งฟ่อน การดึงแยกฟางในชั้นของฟ่อนจึงยากกว่าการดึงแยกฟางออกจากฟ่อน

ตารางที่ 13 แสดงการดึงแยกฟางข้าว

	การดึงแยกฟางข้าว ออกจากฟ่อน	การดึงแยกฟาง ในขั้นของฟ่อน
แรงดึงมากที่สุด (kg.)	16.50	29.69
เวลาที่ใช้ในการดึง(s)	84.50	96.58
พลังงานที่ถูกกลืน(J)	19.03	18.06
น้ำหนักฟางบนท่อน(Kg)	7.63	0.58
น้ำหนักฟางท่อนล่าง(Kg)	11.47	1.14
ความยาวฟางท่อนบนที่ดึงออก (cm)	46.33	5.40
ความยาวฟางท่อนล่างที่เหลืออยู่ (cm)	62.67	10.40

หมายเหตุ

* การดึงแยกฟางข้าวออกจากฟ่อน 2 ฟ่อน
* การดึงแยกฟางในชั้นของฟ่อน 5 ชั้น

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

เอกสารอ้างอิง

[1] นิตยสารสัตว์เศรษฐกิจ. (2545),เอกสารกองอาหารสัตว์, ฉบับที่433

[2] ภรต กุญชร ณ อยุธยา. 2541. **เครื่องสับเอนกประสงค์**. เอกสารเผยแพร่ในงานแสดงผลงานวิจัยเชิงประยุกต์ เพื่อใช้ในการพัฒนาเศรษฐกิจ "มหกรรมเทคโนโลยีรู้เพื่อรวย". 2 - 8 สิงหาคม 2541 มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ กรุงเทพมหานคร.

[3] ภรต กุญชร ณ อยุธยา และคณะฯ. 2533. **เครื่องจักรกลเกษตรใหม่ในโครงการพัฒนาเครื่องจักรกลเกษตรสำหรับการผลิตโคนม**. ข่าวสารศูนย์เครื่องจักรกลการเกษตร ฉบับประจำเดือนมกราคม - กุมภาพันธ์ 2533.

[4] วริทธิ์ อึ้งภากรณ์และชาญ ถนัดงาน. **การออกแบบเครื่องจักรกล เล่ม1.** หจก. เอช-เอ็น การพิมพ์: กรุงเทพฯ, 2534.

[5] วริทธิ์ อึ้งภากรณ์และชาญ ถนัดงาน. **การออกแบบเครื่องจักรกล เล่ม2.** หจก. เอช-เอ็น การพิมพ์: กรุงเทพฯ, 2541.

[6] วิโรจน์ ภัทรจินดา. **โคนม Dairy Cattle.** โรงพิมพ์ มหาวิทยาลัยขอนแก่น, 2546.

[7] http://www.greenheyes.com/pages/strawchopper01.htm

[8] สายัณห์ ทัดศรี.**พืชอาหารสัตว์เขตร้อน.**"บทบาทของพืชอาหารสัตว์ต่อการเกษตรไทย". สำนักพิมพ์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์:กรุงเทพฯ,2547.หน้า 1-3

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้